

**25 Kasım'da
sokağa,
eyleme,
mücadeleye!**

Tek adam rejimiyle daha da tırmanışa geçen kadına yönelik şiddetin kaynağı, içinde yaşadığımız kapitalist sömürü düzenidir. Bir sınıfın başka bir sınıfı sömürsü üzerine kurulu bu düzende birilerinin zenginleşmesi, başkalarının yoksullaşması pahasına gerçekleşiyor. Dünyada bir avuç insan, geride kalan milyonlarcasının emek gücünü gasp ederek varlığını sürdürüyor. Bunu da baskı ve zora dayanarak başarabiliyor. Kadınlar üzerindeki çifte baskı ve ezilmişlik de bu sınıfsal eşitsizliğe dayanıyor.

Kapitalizmin yapısal sorunlarının ürünü olarak her geçen gün derinleşen krizi, sömürü, baskı ve şiddeti arttırırken, din istismarcısı AKP iktidarı dine dayalı bir toplumu hedefleyen politikaları pervasızca uyguluyor.

Bu karanlık tabloyu değiştirmenin yolu, sömürü, baskı ve şiddetin kaynağı kapitalizmi yıkmaktan, bunun için de kadını-erkeğiyle işçi sınıfının bu mücadelede yerini almasından geçiyor. **S.19**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 43
16 Kasım 2018 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Devrimci sınıf mücadelesini büyütelim!

Baskı ve zorbalığın, aldatıcı algı yönlendirmelerinin işlevsiz hale getirilmesi işçi ve emekçilerin sınıf çıkarlarının farkına varmalarıyla sağlanabilir.

Kriz, sınıf mücadelesi ve enternasyonalizm

İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar ekonomik krizin yarattığı yıkım ve saldırılara karşı giderek daha fazla mücadele sahnesine çıkmaktadır.

**"Barış" bir seremoni,
"savaş" bir tehdittir!**

İnsan soyunun yıkıcı savaşlardan arınmış bir dünyaya kavuşması, bu savaşları yaratan kapitalizmle köklü bir hesaplaşmayı zorunlu kılıyor.

Alaattin yoldaş ya da bir davanın gerçek sahibi olmak!..

S.12

Bugünün devrimcileri Karadağ'dan ne öğrenmeli?

S.14

Krizin kaynağı sistemin kendisidir!

Sermaye düzeni, on yılların ürünü olan, gelinen yerde ise alabildiğine derinleşmiş bulunan ağır bir kriz tablosuyla yüz yüze. Ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanları kapsayan bu çok yönlü ve çok boyutlu krizin faturası her geçen gün kabarıyor. Tüm göstergeler, özellikle ekonomik cephede tam bir batağa saptırıldığını gösteriyor. Halihazırda yaşanmakta olanların yanı sıra, işçi ve emekçileri çok daha ağır ekonomik-sosyal yıkım saldırıları bekliyor.

Türkiye’de kriz yeni bir olgu değil. Türkiye’nin kapitalist ekonomisi uzun yıllardır yapısal sorunlarla boğuşuyor. Bunun ürünü olarak süreklilik kazanan kriz dönemsel çöküntülere yol açıyor. Süreklileşen bütçe ve dış ticaret açıkları, sürekli katlanan iç ve dış borçlar ile bunların faiz yükü, “sıcak para” girişine aşırı bağımlılık, büyüyen işsizler ordusu, katmerleşen sömürü, vb., tüm bunlar, Türkiye kapitalizminin uzun yıllardır uğraştığı ve çözüm üretmediği, üretmesi de mümkün olmayan yapısal sorunlar.

Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin organik bir parçası olan ve bağımlılığı AKP iktidarı döneminde yeni boyutlar kazanan Türkiye’nin kapitalist ekonomisi, gelinen yerde çok daha ağır bir krizle yüz yüzedir. Tüm işaretler krizin 2019’da çok daha yıkıcı bir hal alacağını göstermektedir. Sermaye düzeni için bu denli ağır bir krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek dışında bir çıkış yolu yoktur. Bundan dolayıdır ki AKP iktidarı buna yönelik politikaları halen tam bir pervasızlıkla uygulamaktadır. Krizin büyüteceği tepki ve hoşnutsuzluğu boğacak önlemler de bugünden alınmaktadır. Başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi kitlelerin örgütsüzlüğü ve düzen ideolojileriyle kuşatılmışlığı sayesinde, dinci-faşist iktidar halihazırda bunları çok da zorlanmadan yapabilmektedir.

Elbette bu bugün için böyledir. Emegün daha azgın bir sömürsü, daha çok işsizlik, daha çok güvencesiz çalışma, daha ağır çalışma koşulları vb. demek olan

yıkım saldırılarının boyutlanması, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin krizin sonuçlarını etinde-kemiğinde hissetmesi, bunun tetikleyeceği mücadelelerin baskı, terör ve yasaklarla karşılanması, gerçek sınıf çatışmalarının zeminini yaratacaktır.

KRİZ, KAPİTALİZMİN KRİZİDİR!

Krizin faturasının emekçilere ödenmesine tutum alan sol muhalefet, yerinde bir tutumla, faturayı emekçiler değil krizi bizzat yaratanlar ödesin şiarını yükseltiyorlar. Ancak konuya ilişkin değerlendirme ve açıklamalarında, mevcut krizi yaratanın AKP politikaları olduğu söylemini özellikle öne çıkarıyorlar

AKP politikalarının Türkiye kapitalizminin krizini daha da derinleştirdiği, işçi ve emekçilerin sırtına yüklenecek faturayı alabildiğine büyüttüğü yeterince açık. Ancak aynı ölçüde açık olan ve gözden kaçırılmaması gereken temel önemde bir başka gerçeğin altı da kalınca çizilmelidir. Bugün Türkiye’de yaşanan, “AKP politikaları”nın ötesinde, emperyalist kapitalizmin dünya ölçüsünde derinleşen krizinin, sistemin “en kırılğan” halkalarından birinde yıkıcı sonuçlarıyla kendisini açığa vurmasıdır.

Kapitalizm denilen, bir bütün olarak insanlığı yıkıma sürükleyen, iliklerine kadar çürümüş ve kokuşmuş bu sistem on yıllardır krizlerle boğuşmaktadır. Acımasızca uygulanan neo-liberal sosyal yıkım politikalarıyla faturalar hep işçi ve emekçilere ödettilerildiği halde, krizlerin belli aralıklarla daha da derinleşerek patlak vermesinin önüne geçilememektedir.

Neo-liberal saldırı basitçe kapitalistlerin ya da onların devletlerinin “tercih ettiği” politikaların ürünü değildir. Bu, kapitalist dünya sisteminin 1970’lerde patlak veren uzun süreli bunalımına sistemin dünya ölçüsündeki çözüm reçetesidir. Temel içeriği ve hedefi faturayı işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara ödetmektir. Neo-liberal saldırı politikaları, uzun yıllardır soluğu kesilmiş olan, dönem dönem çöküş korkularıyla sarsılan emperyalist-kapitalist sistemin krizlerini yönetmeye ve böylece çöküşü ertelemeye bulabildiği çözümdür.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütsüzleştirilmesiyle el ele giden bu sürecin, tam da bu sayede emperyalist-kapitalist sisteme nefes aldırıldığı açıktır. Ancak alınan bu “nefes”in onun sorunlarını çözmeye yetmediği ve yetmeyeceği de açıktır. Ekonomik-mali krizler kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin bir ürünüdür. “Çözüm” politikaları ise işçi ve emekçi kitlelerin yaşadığı sorunların daha da derinleştirilmesine dayanmaktadır. Sistemin çarkları başka türlü dönememekte, muhtemel bir çöküşün önüne ancak bu yolla geçilebilmektedir.

AKP gericiğinin başarısının gerisinde de, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sersemletilip bu düzene bağlanması, bu sayede bu politikaların hayata geçirilebilmesi vardır.

Ekonomik-mali cephede derinleşen krize ve yıllardır sergilediği sayısız rezalete rağmen, dinci-faşist iktidar, küçümsemeyecek bir bölümü işçi ve emekçilerden oluşan bir kitle desteğini hâlâ

da koruyabilmektedir. AKP iktidarının bugüne kadar ayakta kalmasını sağlayan temel olgulardan biri budur; işbirlikçi tekeli burjuvazi ile uluslararası sermayenin ihtiyaç duyduğu saldırı politikalarını hayata geçirebilmesini sağlayan bir emekçi kitle desteğine sahip olmasıdır. Dinci-gerici ve şoven-ırkçı ideolojilerle adeta uyuşturulan, tüm ezilmişliğine rağmen ayyuka çıkmış olan hırsızlık, yağma ve talana tepki veremeyen, sosyal mücadelesinin dibe vurması sayesinde bunu algılama yeteneği köreltilen bir kitledir bu.

Ancak, bugüne kadar alınan bu desteğin, daha da derinleşecek ekonomik-mali kriz koşullarında sürdürülmesinin imkanları giderek tükenmektedir. Krizin daha da ağırlaşmasıyla ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının pervasızlaşması, dinci-faşist iktidar ile kurulu düzen arasında organik ilişkiyi daha görünür hale getirecektir. Sınıf hareketinin gelişimi açısından bu önemlidir. Zira geniş emekçi kitlelere egemen geri bilinçten dolayı bunun görülemiyor olması, sınıf hareketinin gelişimini zora sokan etmenlerden biridir.

Sınıf devrimcileri, “AKP politikaları”nı hedef alan yaklaşımların tek yanlılığını sergileyerek, bizzat sistemin kendisinin sorgulanmasını kolaylaştıracak bir propaganda, ajitasyon ve aydınlatma faaliyeti yürüteceklerdir. Kitlelerin bilincini ve eylemini krizin gerçek kaynağını açığa çıkaracak doğrultuda geliştirmeye çalışacaklardır. Bu, dinci-faşist iktidarın bugünkü kriz tablosu karşısındaki özel sorumluluğunu hafifleten değil, fakat bu iktidar ile kurulu sermaye düzeni arasındaki derin organik ilişkiyi açığa çıkaran bir faaliyet anlamına gelmektedir. Özellikle de kriz olgusu üzerinden sorumluluğun AKP iktidarına daraltılması, bizzat onun da bir parçası ve hizmetkârı olduğu sermaye düzeninin asıl sorumluluğunu gizler. Tümülle gizleyemezse bile geri plana iter. Buna dayalı bir tutum ise düzen muhalefetinin yedeğine düşmeyi kolaylaştırır. Reformist sola özgü kriz söyleminin güncel açıdan en tehlikeli yönü de budur.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/43 * 16 Kasım 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Krize, baskıya, sömürüye karşı

Devrimci sınıf mücadelesini büyütelim!

Sermayenin sınıf egemenliği temelinde baskı ve zorbalık üzerine kuruludur. Özellikle kapitalizmin genişleme dönemlerinde, sosyal mücadelelerin baskıncı ve başka etkenlerle burjuva demokrasileri hayat bulabilmiştir. Ancak bugün bunun sınırlarına dayanılmış, demokratik ilkeler, hak ve özgürlükler düzenin egemenleri için ayak bağı haline gelmiştir. Dünyanın çeşitli bölgelerinde faşizmin yükselen sesleri bunu anlatmaktadır. Zira kapitalizmin derinleşen krizi dünyanın dört bir yanında kendini göstermekte, buna yönelen mücadeleleri boğmak için baskı ve zorbalık tırmanmakta, polis devleti uygulamaları yaygınlaşmaktadır.

Türkiye'nin sermaye düzeni de bu tablodan bağımsız değildir. Tek adam rejimiyle çok yönlü bir krizle boğuşan düzen gemisi yürütülmeye çalışılmaktadır. Kürt halkına ve tüm toplumsal muhalefete yönelik baskılar, yasaklar, gözaltı-tutuklama saldırıları boyutlanmaktadır.

2015'ten beri fiilen kurulan bu yeni rejime, referandum ve son genel seçimler yoluyla hukuki "meşruiyet" kazandırılmaya çalışılmıştır. Ancak bu tek adam rejimi toplumun küçümsenemeyecek bir kesimine kabul ettirilememiştir. Toplumsal rızanın alınmadığı koşullarda zor yoluyla "rıza" alınmaya çalışılmakta, devlet terörü eksik edilmemektedir. OHAL görünürde kalkmış olsa da, ölümü gösterip sıtmaya razı edercesine "kalıcı OHAL hukuku" devrededir. Bu tablo siyasal kriz dinamiklerini büyütmektedir.

Bugünden ağır sonuçlarını ortaya ko-

yan ekonomik kriz ise önümüzdeki dönemde daha da ağırlaşacaktır. Sermaye sınıfı, tek adam rejimi altında susturulmuş bir toplumda, bu kriz sürecini işçi ve emekçilere fatura ederek atlatmak, krizi fırsata çevirerek servetlerini büyütme hesabı yapmaktadır. Ancak bu faturayı "81 milyona" yıkma hesabı sorunsuz işlemeyecek, bunun siyasal sonuçları da olacaktır.

Ekonomik krizin derinleşmesi ve bu-

nun işçi ve emekçilere yoksulluk, işsizlik, hak gaspları olarak yansması tepkileri çoğaltacaktır. Ekonomik krizin neden olduğu tepkilerin Erdoğan'ın etkilediği kesimlerde de artması olasılığı sermaye devletini fazlasıyla rahatsız etmektedir. Zira, işçi ve emekçiler krizin etkilerinden kendilerini korumak için istemler ileri sürdükçe, devlet terörü ile daha çok karşı karşıya geleceklerdir. Öte yandan, kitelerin bilincini manipüle etmek adına, dinsel ya da milliyetçi duyguları kışkırtan

yapay gündemlerin devreye sokulması gibi algı yönlendirmelerinin de bir sınırı vardır.

Sermaye devleti bu gerçeği de hesaba katarak hareket etmektedir. İşçilerin ve emekçilerin en ufak bir hak arama eylemine dahi tahammül edilmemekte, gözdağı niteliğinde saldırılar gerçekleştirilmektedir. Havalimanı işçilerinin tutuklanması, Greif direnişçilerine 4,5 yıl aradan sonra açılan dava, Metal Fırtına'da direnen işçilere ve MİB'e yönelik hapis cezaları da göstermektedir ki, işçi sınıfı daha doğrudan hedef alınmakta, gelecek tepkilerin örgütlü kanallarla buluşması baştan engellenmek istenmektedir.

Mevcut tablo sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönemde daha da sertleşeceğine işaret etmektedir. Bu süreçte hazırlanma, işçi ve emekçilerde oluşan tepkileri örgütlü hale getirme görev ve sorumluluğuyla hareket edilmelidir. Baskı ve zorbalığın, aldatıcı algı yönlendirmelerinin işlevsiz hale getirilmesi işçi ve emekçilerin bağımsız sınıf çıkarlarının farkına varmaları ve bu eksende örgütlenmeleriyle sağlanabilir. Devrimci sınıf mücadelesinin büyütülmesi başta sınıf devrimcileri olmak üzere ilerici-öncü tüm işçi ve emekçilerin görevidir.

2019'da küresel ekonomide yavaşlama beklentisi

Kapitalizmin küresel ölçekteki krizi uluslararası kurumların değerlendirmelerine yansımaya devam ediyor. Son olarak da Alman Ekonomi Araştırma Enstitüsü (Ifo) tarafından hazırlanan Ekonomi İklimi Endeksi'ne gerileme yansıdı. Kredi derecelendirme kuruluşu Moody's de 2019 yılında küresel ekonomide yavaşlama beklentilerini açıkladı.

Ifo'nun 119 ülkeden bin 230 uzmanın katılımıyla gerçekleştirdiği Dünya Ekonomi Anketi (WES) sonuçları açıklandı. Ekonomi İklimi Endeksi'nde yılın son çeyreğinde gerileme kaydedildi. Üçün-

cü çeyrekte 2,9 puan olan endeks, son çeyrekte üç ayda da toplam 5.1 puan gerileyerek eksi 2.2 puana düştü. Anket sonuçlarına ilişkin değerlendirmede, "gelişmekte olan ülkeler"de ekonomik ortamda güçlü bozulma olduğu belirtilirken, ekonomik beklentilerin düştüğü, dünya ekonomik büyümesinin zayıfladığı ifade edildi. "Gelişmiş ülkeler"de de ekonomik iklimde önemli bir değişim olmadığına değinilen değerlendirmede, önümüzdeki yıllar için dünya ekonomik büyümesinin yüzde 3,6 olacağı tahmininde bulunuldu.

Moody's tarafından yapılan değerlendirmede de küresel kredi olanaklarının 2019 yılında zayıflayacağına dikkat çekildi. Bunun "ekonomik büyümenin yavaşlaması, fonlama maliyetlerinin artması, likidite şartlarının sıkılaşması ve piyasa oynaklığının geri dönmesi" sonucunda yaşanacağı belirtildi. Ayrıca ekonomik anlaşmazlıklar ve ticaret gerilimlerinin de artacağı öngörüsü dile getirildi. Türkiye, İtalya, Brezilya ve Arjantin'de yerel politik risklerin kredi görünümleri üzerinde baskı oluşturmaya devam edeceği uyarısında da bulunuldu.

Kriz, sınıf mücadelesi ve enternasyonalizm

Kapitalizmin yaşadığı çok boyutlu bir kriz sürecinden geçiyoruz. 1929 çöküntüsünden bu yana yaşanan bu en derin ekonomik buhran, sistemin tüm dengelemlerini sarsmış bulunuyor.

Bunlardan ilki, emperyalistler arası ilişkilerde yaşanan önemli gelişmeler ve bunun yol açtığı sonuçlardır. Kriz, dünyadaki hegemonya bunalımını ağırlaştırdı, emperyalistler arası çelişkileri, nüfuz mücadelelerini ve pazar kavgasını kızıştırdı. Sonu gelmeyen emperyalist müdahaleler, gerici boğazlaşmalar, çılgınca bir silahlanma yarışı ve tırmanan militarizmin yanı sıra artan emperyalist-gerici savaşlar dizisi, bugünkü emperyalist-kapitalist dünyayı karakterize eden temel olgular arasında.

Bir başka gelişme, neo-liberal saldırı dalgasının dünyayı kasıp kavurması oldu. Kapitalist dünya, işçi sınıfına yönelik bu saldırılarla geçmişin kazanımlarından ne kalmışsa tırpanlamakta, sert kemer sıkma önlemleriyle sınıf ve emekçi kitlelerin yaşamını kabaşa çevirmektedir. Kapitalizm artık kendi emekçisine taviz verme olanağını tüketmekte, daha ağır saldırı paketlerini uygulamak için çırpınmaktadır.

Dizginlerinden boşalan bu neo-liberal saldırı dalgası yıkıcı sonuçlara yol açarak, işçi ve emekçi kitlelerde büyük bir hoşnutsuzluğu mayaladı. Sosyal kutuplaşmanın baş döndürücü boyutlarda büyümesine ve sınıf çelişkilerinin sertleşmesine neden olan bu süreç, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halkların yeniden mücadele sahnesine çıkışını hızlandırdı. Sınıf ve kitle hareketleri tüm dünyada yükselmeye başladı. Emperyalist burjuvazinin buna yanıtı, siyasal gerici ağırlaştırma oldu. Bu, zorlu mücadelelerle kazanılan demokratik hak ve özgürlüklerin adım adım tasfiyesi ve polis devletini inşa adımlarının hızlanması demektir.

Öte taraftan burjuvazi krize, 1929 büyük buhranındakine benzer bir tepki göstermektedir. Yabancı düşmanlığı ve ırkçılığı kışkırtarak, faşist akımları destekleyerek, sınıf ve emekçi kitleleri bölüp güçten düşürmek, birbirine düşman hale getirmek istiyor. Burjuvazinin açık destek ve yönlendirmesiyle neo-faşist hareket yıldan yıla güç kazanıyor. Bu kendisini gündelik siyasal yaşamda

olduğu gibi birçok ülkede seçimler üzerinde de ortaya koymuş bulunuyor. Zira burjuva parlamenter sisteme ve biriken sorunlar karşısında işlevsizleşen klasik düzen partilerine güvensizlik artmakta, radikal politikalar etkili olabilmektedir. Faşist hareketin güçlenmesinin zeminini oluşturan kriz koşulları, tekelci burjuvazi tarafından bir imkana dönüştürülmekte, neo-faşist hareket karşı-devrimci bir alternatif olarak hazırlanmaktadır. Kapitalizmin buhranından ayrı düşünülemez bu gelişmeler, bir kez daha faşizmi tehdit haline getirmektedir.

Özetle emperyalist-kapitalist egemenlik, barbarca savaşlar, canice boğazlaşmalar, ırkçılık ve faşizm üretmekte, acımasız bir kapitalist sömürü ve kâr hırsı da milyarlarca emekçiyi yıkıma, açlığa ve yoksulluğa sürüklemekte, toplumsal eşitsizlikler görülmemiş düzeyde büyümekte, sosyal sorunlar ağırlaşmaktadır. Bunların sonucu olarak emek-sermaye çelişkisi başta olmak üzere tüm çelişkiler keskinleşmekte, Tunus ve Mısır türünden halk isyanları yaşanmaktadır.

İşçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar ekonomik krizin yarattığı yıkım ve saldırılara karşı giderek daha fazla mücadele sahnesine çıkmaktadır. Dünya çapında yaşanan bu gelişmeler birbirini etkilemekte, enternasyonalizmin maddi temelini güçlendiren bir rol oynamaktadır.

“Son yılların toplumsal mücadeleleri bir yandan adeta zincirleme olarak ülkeden ülkeye yayılma eğilimi gösterirken, öte yandan farklı bölge ya da ülkelerdeki bu mücadeleler arasındaki politik ve duygusal etkileşim dikkati çekmektedir. Tunus’ta başlayan bir halk isyanı bir anda tüm Arap dünyasına şu ya da bu düzeyde yayılabilmektedir. Mısır’daki geniş çaplı kitle hareketinin moral etkisi ABD’nin eyaletleri ya da İspanya’daki kitle müca-

deleleri üzerinden yankılanabilmektedir. New York’ta ortaya çıkan ‘Wall Street’i İşgal Et’ eylemleri bir dizi başka ülkeye yayılabilmektedir.” (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Böylesi bir süreçte devrimci sınıf partileri ve proletarya enternasyonalizmi yaşamsal önemdedir. Yazık ki dünya proletaryası yaklaşan sosyal fırtınaları, kendi öncü partisinden, uluslararası komünist hareketten, dolayısıyla proletarya enternasyonalizmi bilincinden yoksun karşılamaktadır.

DEVİRİMCİ SINIF PARTİSİ VE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Ekim Devrimi’nin 101. yıldönümünü kutladığımız bugün, onun dersleri biz sınıf devrimcilerine ışık tutuyor. Yeni Ekimler yaratabilmenin yolu, bu tarihsel derslerden öğrenmesini bilmekten geçiyor. Devrimci sınıf partisi ve proletarya enternasyonalizmi önemli derslerden biri olarak güncel bir önem taşıyor.

Ekim Devrimi’nin başarısının temelinde, her şeyden önce, öncülerinin şahsında işçi sınıfıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış devrimci bir partinin, yani Bolşevik Parti’nin önderliği yatmaktadır. Tarihsel deneyimden çıkarılmış en önemli derslerden biri, koşulların olgunlaşmasının yanı sıra tüm mücadele alanlarında sınımlardan geçmiş ve zengin deneyimler içinde çelikleşmiş öncü bir sınıf partisi olmadan devrimin zaferinin olanaklı olmayacağıdır. Rusya’da ve bir sene sonra da Almanya’da patlayan devrimler bu gerçeğin doğrulanması olmuştur.

Bolşevik Parti’nin başarısının en önemli nedenlerinden biri, onun tartışmasız bir enternasyonal kimliğe ve bilince sahip olmasıydı. Ekim Devrimi, proletarya devriminin bir parçası, tetikleyicisi olma hedefiyle gerçekleştiri-

len enternasyonalist bir devrimdi.

Marksizm’in kurucuları başından beri işçi sınıfının kurtuluşunun ulusal değil uluslararası bir dava olduğunu ortaya koymuşlardı. Manifesto, “İşçilerin vatanı yoktur” diyor ve “Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!” şiarını yükseltiyordu. Zira emeğin nihai kurtuluşu ulusal planda gerçekleşemezdi. Ekim Devrimi’ne ve devrimin partisine önderlik eden Lenin, bu bakış açısını hiçbir zaman yitirmedi. Bolşevikler Rusya işçi sınıfını dünya işçi sınıfının bir parçası, Ekim Devrimi’ni de uluslararası devrimin bir parçası olarak görüyorlardı. Bu enternasyonalist ruhla yoğrulmuş Bolşevikler, dünya devrimi davasına hizmet etmek için kendi devrimlerini muzaffer kıldılar. Nitekim Ekim Devrimi batıda proleter devrimlerin, doğuda ise ulusal kurtuluş devrimlerinin önünü açarak, dünya devrimi için oynayacağı enternasyonal rolü oynamış oldu. Devrime bu enternasyonalist perspektifle hazırlanan Lenin önderliğindeki Bolşevikler, devrimden sonra da buna uygun davrandılar. Devrimci bir dünya partisini örgütleme hedefiyle kurdukları Komünist Enternasyonal (Komintern) bunun ifadesi oldu.

Kapitalizmin dünya ölçüsünde yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine girdiği, milliyetçilik ve ırkçı-şovenizmin dünyanın hemen her yerinde yükselişe geçtiği bir sürecin içindeyiz. Büyük toplumsal sarsıntılar, siyasal çalkantılarla yüz yüzeyiz. Böylesi bir dönemde proletarya enternasyonalizmi perspektifiyle davranmak, işçi sınıfı saflarında şovenizmi ve milliyetçiliği alt etmek özel bir önem kazanıyor.

Biz komünistler işçi sınıfının tüm dünyada çıkarları ortak olan evrensel bir sınıf olduğunun ve mücadelesinin de özünde enternasyonalist olduğunun bilinciyle davranıyor, proletaryanın dünya çapındaki zaferini hedefliyoruz. Ama bunun için de işe ulusal çapta başlanacağını, her ülke proletaryasının önce kendi burjuvazisiyle hesaplaşması ve kendi devrimini muzaffer kılması gerektiğini biliyoruz. Bunun içindir ki dünya devrimi için ülke devrimi, komünistler için daha Ekim I. Konferans Bildirisi’nde dile getirdikleri, “Tek sorumluluk dünya devrimi için Türkiye devrimine karşıdır!” şiarında somut ifadesini bulmuştur.

“Türkçe ezan” tartışması üzerine

İç ve dış gelişmelerin yarattığı belirsizlikler ile ekonomik krizin yarattığı sonuçlar sermaye düzenini ciddi sorunlarla yüz yüze getirmiş bulunuyor. Düzen partileri ve onların siyasetçileri, bu gelişmelerin ciddi bir toplumsal tepkiye dönüşmesini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Servet ve sefalet arasındaki uçurum gittikçe büyürken, gelir adaletsizliği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarken, işçi ve emekçilerde artan toplumsal hoşnutsuzluklar kendini bir biçimde ortaya koyarken, onlar devreye giriyorlar.

Gerçekleri çarpıtmada, olayları ters yüz etmede, “algı operasyonlarında” pek maharetli olan Erdoğan ve onun AKP’sinin bu konudaki başarıları biliniyor. Ama sözde muhalefet partileri olan diğer düzen partileri de oldukça fazla çaba gösteriyorlar. Bu aktörlerden biri de “Ezan Türkçe okunsun” diyen CHP’li Öztürk Yılmaz oldu. Kendisi Musul’da büyükelçilik yaparken IŞİD tarafından kaçırılmış, diğer elçilik çalışanları ve askerlerle birlikte epey bir süre rehin tutulmuş, sonrasında da “derin” pazarlıklar sonucu serbest bırakılmıştı. Ardından CHP’ye katılmış ve vekil olmuştu. Ortadoğu gibi Türk istihbaratçıları dahil bölgede çıkarları olan emperyalist devletlerin gizli servislerinin tüm imkanlarla konumlandıkları bir yerde kimlerin büyükelçi olabileceği, bu büyükelçinin görevlerinin neler olabileceği

bir başka konu. Buradaki asıl sorun, bu eski “devlet görevlisi” tarafından durup dururken açılan “Türkçe ezan” tartışması. Karşılıklı bir iki restleşmenin ardından CHP içindeki kriz çözülmüş gibi görünüyor. Ancak bu gibi yapay gündemler, bu ülkede işçi ve emekçilerin neden hâlâ kendi sorunlarından çok böylesine suni sorunlarla meşgul edildiğini göstermesi açısından önemli.

Sermaye düzeninin sürmesi için yaratılan sahte kamplaşmalar, taraflaşmalar işçi ve emekçilerin kendi sınıf gerçeklerini görmelerini engellemekte, böylece kendi sınıf kavgalarını vermelerinin önüne geçmektedir. Haliyle kendi sınıf çıkarları için dövüşmeyenler başkalarının çıkarları için dövüşmekte, iç birlikleri bozulmakta, sınıf kavgası değil bir kardeş kavgası ortaya çıkmaktadır. Bu hengâmede ise işi götüren sermayedarlar, onların hükümet ve muhalefet görevini yürüten devlet görevlileri olmaktadır. Köşe başlarını tutanlar, kendi başlattıkları ve alevlendirdikleri sokaktaki bu kavgayı izlerken ceplerini doldurmakta, sermaye devletinin ömrünü uzatmaktadır. Saltanatlarının sürmesini sağlayan, kasalarını dolduran değirmenin suyu işçilerin alinteri olurken, işte bu gibi sahte ayrımların organizasyonu da yaratılan bu zenginliklerin kendi kasalarına engelsizce akmasını kolaylaştırmaktadır.

Kendi düzenlerini sorunsuzca sürdürmek için böylesi bir teşkilat kurmuşlardır. Sorumlusu oldukları haksızlıkların, sömürünün, toplumsal eşitsizliklerin devam edebilmesi için elbirliğiyle sahte kamplaşmalar yaratabilmekte, bu yapay saflaşmalar ile kendi sınıf iktidarlarını sürdürülebilmektedirler. İşçi ve emekçiler bu “suç şebekesi”nin oyunlarına gelebilmekte, kendi sınıf kavgalarını vermek yerine, başlatıcısı olmadıkları bu kavgada taraf olabilmektedirler.

Sahte saflaşmanın örneklerinden biri olan “Türkçe ezan” ve arkasından başlatılan tartışmalar işte böyle bir meseledir. Ezanın Arapça okunmasını savunan ve sağlayan düzen partileri nasıl din tacirleriyse, Türkçe okunmasını istemek de hiçbir şekilde “laiklik” değildir. Bu örnekte de karşımıza çıktığı gibi daha çok Türk milliyetçiliğini kışkırtma amaçlıdır. Kısa bir süre önce okullarda okutulması gündeme gelen “Andımız” tartışması gibi...

Kapitalist sistemin yarattığı toplumsal eşitsizlikleri ortadan kaldırmak için, bu eşitsizlikleri görünmez kılmaya çalışıp, yapay sorunları öne çıkarıp kangrenleştiren hükümeti ve muhalefetiyle tüm sermaye cephesine karşı bir duruş sergilemek gerekmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler kendi sınıf kavgalarına tutuştuklarında, eşit, özgür, sömürsüz yarımlar daha da yakınlaşacaktır.

Diyanete 8 bin 489 yeni kadro

Ataması yapılmayan binlerce üniversite mezunu işsiz, kadro bekleyen binlerce işçinin taleplerini görmezden gelerek sessizlik fesadıyla boğmaya devam eden hükümet, söz konusu gerici oluncu ise kadro müjdesi(!) vermekte bir beis görmüyor.

Dinci-gericiliği her alanda hakim kılmak için saldırılarını aralıksız sürdüren AKP iktidarı, 2019 bütçesini 7.7 milyar TL’den 10.5 milyar TL’ye çıkardığı Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde şimdi de yeni kadrolar açtı.

Resmi Gazete’de yayımlanan Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile Diyanet İşleri Başkanlığı’na 8 bin 489 kadro ihdas edildi.

Buna göre, merkez teşkilatına hukuk müşaviri (15), müfettiş (40), müfettiş yardımcısı (20), musahhih (10), eğitim uzmanı (20), din hizmetleri uzmanı (20), veri hazırlama ve kontrol işletmeni (140), avukat (10), mimar (11), mühendis (50), şehir bölge planlamacısı (2), astronom (3), tekniker (25) ve teknisyen (10) olmak üzere toplam 376 kadro ihdası gerçekleştirildi.

Taşra teşkilatına ise şube müdürü (650), din hizmetleri uzmanı (800), şef (150), veri hazırlama ve kontrol işletmeni (500), şoför (150), avukat (20), tekniker (143), kütüphaneci (50), murakıp (500), müezzin-kayyım (4 bin 450), aşçı (150), hizmetli (200), kaloriferci (150) ve bekçi (200) olmak üzere toplam 8 bin 113 kadro ihdas edilmesi kararlaştırıldı.

10 bin bekçi alımı yapılacak

Baskı ve zoru polis devleti uygulamalarıyla her geçen gün daha da tırmandıran gerici iktidar 10 bin bekçi alımı daha yapacak.

Emniyet Genel Müdürlüğü’ne 10 bin çarşı ve mahalle bekçisi kadrosu ihdas edilmesine ilişkin Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi *Resmi Gazete’de* yayımlandı.

Yeni açılan bekçi kadrolarının taşra teşkilatlarında olacağı belirtildi.

Ayrıca kararname ile İçişleri Bakanlığı’nın taşra teşkilatına da çeşitli unvanlarda 36 kadro ihdası gerçekleştirildi.

Tek adam rejiminin ilk 100 gününün bedelleri

Bilgisayar Mühendisleri Odası'nın derlediği verilere göre 10 milyon oyla oynayarak seçim hezimetini atlamanın din-ci-faşist AKP-MHP koalisyonu, tek adam rejiminin Türkiye'yi havalara uçuracağı vaadinde bulunarak riyakârlığın tüm sınırlarını altüst etmişti. Bu arada seçim vaatlerini yerine getirmek bir yana, tam tersi bir yönde doludizgin ilerleyen bir rejim var.

"İLK 100 GÜNÜN HEDEFLERİ"

Ancak hile, hırsızlık ve zorbalıkla seçimleri kazanabilen AKP-MHP koalisyonu, sahte vaatlerini tek adam rejimini pazarlamanın bir aracı olarak da kullandılar. Şaşaalı bir seremoni düzenleyerek "ülkeyi arşa çıkarma" safatasını ortaya atan saray rejimi, halkı olmasa da medyadaki beselemelerini heyecanlandırmıştı. 3 Ağustos 2018 tarihli yandaş/besleme medyanın tüm manşetleri, tek adam rejiminin ilan edilen "ilk 100 günlük hedefleri"yle dolup taşıyordu.

İddia oydu ki, saray kabinesini atayan AKP şefi T. Erdoğan ulaşımdan enerjiye, ekonomiden sanayiye, dış ticaretten şehirciliğe, dış politikadan savunmaya, eğitimdense sağlığa, tarımdan teknolojiye, kısacası her alanda ülkeye "çağ atlatacak" büyük hamleler yapacaktı.

Yandaş medyaya bakılırsa ilk 100 gününde bu büyük atılımı yapacak olan saray rejimini, dünyada tutacak/durduracak bir güç bulunmuyor. Oysa bu sefer yalan-

cının mumu yatsiya kadar bile yanmadı. Evet, sarayda tahta oturan diktatör tüm yetkileri elinde topladı. Ancak bu "şahlanış" saraylarında sefahat sürenler ve dalkavukları ile sınırlı kaldı. Ülke nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan işçiler, emekçiler, kent ve kır yoksulları için ise, durum tam tersiydi. Emekçiler için felaketlerin günden güne derinleştiği bir dönemin kapıları ardına kadar açılmış oldu. İlk 100 günün tüm icraatları emekçiler üzerine bir kabus gibi çöktü.

SAHTE VAATLER YIKICI GERÇEKLER

"İlk 100 günün hedefleri balonu" kısa sürede patladı. Saray rejimi ile dalkavuk-

ları sefahate devam etme konusunda bir sorun yaşamazken, kapitalizmin derinleşen krizinin faturasını ödemeye mahkum edilen emekçi milyonlar ise, ağır bir yıkımla yüz yüze bırakıldı. Zira her alanda fiyasko ve kriz üreten saray rejiminin ilk 100 günlük hasılatı musibetlerle dolu bir utanç tablosundan başka bir şey değildi.

CHP Eskişehir Milletvekili Utku Çakırözer tarafından hazırlanan "Tek Adam Rejiminin 100 Günü" adlı rapordaki veriler, saray rejiminin emekçiler için musibetlerden bir şey üretmediğini ispatlıyor.

Saraydaki sefahat için ayrılan bütçenin kısıtlanması bir yana katlandı. Aynı durum din bezirganlarının aparatı duru-

muna düşürülen Diyanet İşleri Başkanlığı ve silahlanma için de geçerlidir. Saray rejiminin üç temel ayağı "lüks, şatafat, din bezirganlığı ve silahlanma" alanında herhangi bir tasarruf olmadığı gibi, her üç alanın bütçesi alabildiğine şişiriliyor.

Gelişmelerin işçileri, emekçileri ilgilendiren alanlarında ise, tablo bambaşka bir görünüm arz ediyor. Tek adama dayalı dikta rejimin 100 günlük "başarıları"nın bir kısmı şöyle sıralanıyor:

Enflasyonda rekor: Enflasyon son 15 yılın en yüksek noktasına ulaştı. Ekim ayı itibarıyla yüzde 25'e tırmandı...

Maaşlar hızla eridi: 2018'de elektriğe 5 kez, doğalgaza 4 kez zam yapıldı. Dört kişilik bir aile için açlık sınırı 1919 TL'ye, yoksulluk sınırı ise 6 bin 252 TL'ye ulaştı. Asgari ücretlinin, emeklinin değişmeyen maaşları yüzde 30 enflasyon altında hızla eridi...

Dolar fırladı: Döviz kurlarındaki artış, Türk Lirası'nın değer kaybını yüzde 40'ların üzerine çıkardı. Merkez Bankası faizi yüzde 25'e çıkarırken, reel piyasalarda faizler yüzde 30-40'ları buldu...

Konkordato ve işsizlik rekor kırıldı: Resmi olarak yüzde 11-12 gösterilen işsizlik oranı yüzde 20'yi aştı. İşsiz sayısı 6 milyonu geçti. 5-7 bin arasında şirket konkordato ilan etti. Kapanan şirket sayısı ise yüzde 28 artarak 110 bin oldu...

Bu arada sarayda lüks ve sefahat devam ediyor; günlük "resmi masraf"ın 1.8 milyona ulaştığı açıklandı. Oysa hastanelerde ameliyathalar aksamaya, birçok ilaç hastalara verilmemeye başladı.

Demokratik hak ve özgürlükler alanı hızla daraltıldı. Gazeteciler hapiste, hak arayan işçiler hapiste, cenaze törenlerine katılan devrimcilerin evleri basılıyor, HDP'ye karşı amansız bir süre avı başlatılırken, hapishanelerde işkence şikayetleri günden güne artıyor. Artık fabrikalar kapatılıp hapishaneler açılıyor.

Diğer veriler bir yana, burada kısaca değindiğimiz tablo, durumun ne kadar vahim bir noktaya ulaştığını gözler önüne seriyor. İlk 100 günde emekçilerin başına bu kadar bela saran tek adam rejiminin, tarihin çöplüğüne atılana kadar neler yapacağını tahmin etmek güç olmasa gerek. Bu rejimden ve Ortaçağ artığı ideolojisinden kurtulmadan bu ülkede işçilerin, emekçilerin rahat soluk almaları beklenemez.

Şehir hastanelerinde sermayeye sunulan peşkeş

AKP iktidarının "sağlıkta dönüşüm" adı altında sağlık alanını daha fazla piyasaya açmak için inşa ettiği şehir hastanelerinin kamuya yüklediği fatura kabarıyor. AKP iktidarının "yap-işlet-devret" modeliyle sermayeye sunduğu peşkeş, hastanelerin kira/hizmet bedeli ve garantiler üzerinden yapılan ödemelerle birlikte kamuya yük oluşturuyor.

Emekçilerden kesilen vergilerle ayakta duran bütçeden şehir hastanelerine ayrılan kaynak bütçe görüşmelerinde bir kez daha ortaya serildi.

2019-2021 yılları arasında hizmet ve kira bedeli katlanacak. Buna göre, 2019'da 3 milyar 680 milyon lirası kira,

2 milyar 470 milyon lira hizmet olmak üzere toplam 6 milyar 150 milyon lira işletmeciler şirketlere ödenecek. 2020'de toplam ödenecek fatura 14 milyar 75 milyon liraya çıkacak. Bunun 7 milyar 575 milyon lirası kira, 6 milyar 500 milyon lirası hizmet bedeli olacak. 2021'de ödenecek tutar da 16 milyar 960 milyon lira olacak. 9 milyar 290 milyon lira kira, 7 milyar 670 milyon lira hizmet bedeli ödenecek.

Öte yandan bütçe görüşmelerinde, şehir hastanelerinin gerçek maliyetinin 3 katına yakın ödeme yapılacağı dile getirilerek hastanelerden nasıl rant elde edildiğine dikkat çekildi. Kalkınma

Bakanlığı'nın yazısına göre, 9 milyar dolar tutarındaki hastanelerin maliyeti, "yap-işlet-devret" modeliyle 25 yıl işletme karşılığında 28 milyar dolara çıktı.

Sağlık Bakanı Yardımcısı, hastanelerde "hasta garantisi" üzerinden ödeme olmadığını öne sürdüğü konuşmasında da, hastane işletmecilerine ödeme garantisi sunulduğunu itiraf etti. Bakan yardımcısı Eldemir, "Hiçbirinde garanti miktarları -hasta garantisi değil- doluramama diye bir sorun yok. Yani daha fazlasını ödüyünüz? Neden? Garanti miktarlarının üzerinden hizmet alıyorsunuz" diye konuştu.

Sendika ağalarını korku sarınca...

DİSK Lastik-İş Başkanı Abdullah Karacan'ın Sakarya'da tartıştığı bir fabrika işçisi tarafından öldürülmesi sendikal hareketi derinden sarstı. Adeta dumura uğrayan "sendikacılar" ne olup bittiğini anlama zahmetine bile girmeden taziye mesajlarına başladılar, katil işçiye lanet yağdırdılar. Bu hızla devam ederlerse Abdullah Karacan'ın resmini Kemal Türkler'in yanına asmaya kalkmaları bile işten değil!

Peki, gerçekten o odada ne yaşandı? Cinayeti gerçekleştiren işçi bilinçli bir tutumla mı bu eylemi gerçekleştirdi? Cinayet silahı Lastik-İş Başkanı Abdullah Karacan'ın kendi silahı olduğu oranda üç sendikacının olduğu bir odada işçi Karacan'ın silahını nasıl ele geçirdi? Karacan, işyeri temsilcilik odasına neden belinde silahla gitti?

Sorular çoğaltılabilir. Ancak şu an için tek bir gerçek var ki, bu soruların gerçek yanıtlarını şu an olay sırasında odada olanlar dışında kimse bilmiyor.

Odada yaşananlar bilinmese de, Lastik-İş'i ve Karacan'ı sınıf mücadelesi ile az çok ilgili birçok insan biliyor.

Lastik-İş, DİSK'in genel bilinirliğinin aksine en hafif deyimle sağ eğilimli yöneticilerin hâkim olduğu bir sendika. Karacan ise 20 yıl önce Tofaş otomobili ile geldiği sendika başkanlığı koltuğunda saltanat kurmuş bir sendika ağası. Yine, yıllardır sendika yönetiminin baskıcı politikalarına dair basına yansımış birçok işçi mektubu var.

Olayın faili işçi Sedat Uzunlar'ın poliste verdiği ifadede yansıyanlar ise oldukça çarpıcı. *Cumhuriyet* gazetesinin verdiği habere göre, Sedat Uzunlar poliste verdiği ifadede sendikacıların yönlendirmesi ile kimi işçilerin işten çıkarıldığını, kendisinin ise çalıştığı bölümün değiştirilmesine karşı çıkmasının ardından kendisini temsilcilik odasına çağırılan Karacan'ın silahını çıkararak mermiye silahın ağzına verdiğini anlatıyor. Diğer temsilcilerle birlikte Karacan'ın kendisini darp ettiğini, silahın da yaşanan arbede sırasında ateş aldığını iddia ediyor.

Geçmiş dönemlerde sendika tesisinde görüştüğü Karacan'ın kendisine, "*Ben mafyayım, bu işler bildiğiniz gibi değil; ben MIT'im!*" dediğini ifade ediyor.

Elbette, Sedat Uzunlar'ın polisteki ifadesinin gerçek olup olmadığını bil-

Olayın bir arbede sonucu mu bilinçli bir şekilde mi gerçekleştiğini bilmiyoruz. Ama şu nokta bizim açımızdan yeterince açık. Patronlardan olduğu gibi sendika ağalarından da bilinçli ve örgütlü bir tutumla hesap sormak gerekiyor. Kişisel tepki ve eylemlerin sonuç üretmekten uzak karakterini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamız gerekiyor.

mek gibi bir şansımız da yok. Ancak bu ifade sendika içinde dönen dolaplar, Karacan'ın patronlarla girdiği kirli ilişki ve daha da vahimi Karacan'ın kişiliği hakkında oldukça çarpıcı iddialar içeriyor.

Bu iddiaların basına yansıdığı saatlerde düzenlenen cenaze töreninde ise DİSK ağaları Abdullah Karacan'ın işçi sınıfına verdiği emek hakkında methiyeler düzüyorlardı.

DİSK yöneticileri Lastik-İş'in yapısından ve Karacan'ın kimliğinden bihaber olamayacağına göre, onları bu olay karşısında böyle davranmaya iten nedir?

Bu neden gayet açıktır; ilerleyen günlerde benzer olayların kendi başlarına gelmesi ihtimalinden duydukları korkudur!

Karacan kadar olmasa da, bugün Türkiye'de sendika yöneticilerinin neredeyse tamamı patronlarla kol kola girmekte, oturdukları koltuktan kalkmamak için her türlü oyunu oynamakta en ufak bir sakınca görmüyorlar. Bu nedenle kimi zaman işçilerin tepkisini çekiyorlar.

Aslında işçi sınıfının içine itildiği kötüleşmiş koşullarda kendilerinin de çok özel bir payının olduğunu gayet iyi

biliyor, özellikle kriz koşulları ile bunalan işçilerin öfkesinin kendilerine yönelmesinden korkuyorlar.

Sendika ağaları koltuk ve can korkusu ile böyle bir tutum alırken sözde sol adına yayın yapan birçok çevre ise DİSK'i savunma yarışına girmiş durumda. Onlar da, olayın iç yüzünü öğrenme gayretine girmeden işçinin bilinçli bir tutumla Karacan'ı "katlettiğini" iddia ediyorlar. Sendika.org, siyahıhaber gibi kimi yayın organları olayı daha da kriminalize ediyor, Sedat Uzunlar'ın sosyal medya hesaplarından aldıkları ifadelerle işçinin "ülkücü" kimliğine vurgu yapıyorlar.

Sözde sol değerleri korumak adına bu haberleri yapan çevrelere tam da kendi durdukları yerden sormak gerekiyor. Örneğin olayın faili solcu bir işçi olsaydı, gerçekleşen eylem haklı bir eylem mi olacaktı? Ya da örneğin olay kişisel bir tartışma üzerinden yaşanmış olsaydı işçinin ülkücü kimliğinin burada nasıl bir rolü olacaktı? Ya da yine ülkücü bir işçi benzer bir eylemi sendika başkanına değil de patronuna karşı gerçekleştirseydi olayı nasıl haberleştireceklerdi?

Herkesin bildiği bir gerçek var ki, işçi

sınıfı içinden geçtiğimiz dönemde birçok açıdan kötürümleştirilmiş ve bunalıma sürüklenmiş durumda. Örgütlü bir tepki ortaya koyamadığı ya da bu bilinçten yoksun olduğu durumda bazen kendisine, bazen çevresine, bazen de patronuna karşı kişisel eylemler gerçekleştirebiliyor.

Olayın bir arbede sonucu mu bilinçli bir şekilde mi gerçekleştiğini bilmiyoruz. Ama şu nokta bizim açımızdan yeterince açık. Patronlardan olduğu gibi sendika ağalarından da bilinçli ve örgütlü bir tutumla hesap sormak gerekiyor. Kişisel tepki ve eylemlerin sonuç üretmekten uzak karakterini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamız gerekiyor.

Ama olay ne şekilde gerçekleşirse gerçekleşsin, Karacan gibi karanlık ilişkiler içinde olan işçi düşmanı bir sendika ağasının işçi sınıfına kahraman olarak yutturulmasına da izin vermeyeceğiz.

Bakalım sendika ağaları ve sözde sol değerleri savunan yayınlar olayın iç yüzü açığa çıkmaya başlayınca ne yapacak, nasıl bir tutum alacaklar?

Hep birlikte göreceğiz!

DEV TEKSTİL temsilcisiyle Greif davası üzerine röportaj

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) temsilcisi ile ilk duruşması 12 Kasım'da görülen Greif davası üzerine konuştuk. Greif işgali, davanın ön süreci, duruşmada yaşananlar ve bundan sonrasına dair açıklamalarda bulunan DEV TEKSTİL temsilcisi Greif davasına hak ettiği ilginin gösterilmediğine değinerek davayı gündemde tutmaya, fiili-meşru mücadele anlayışını işçi ve emekçilere taşımaya devam edeceklerini vurguladı.

-12 Kasım'da Greif işgaline açılan davanın ilk duruşması görüldü. 4,5 yıl sonra açılan dava hakkında neler diyebilirsiniz?

Greif işgali Türkiye'de son yıllarda gerçekleşmiş, gerçek bir işçi grevi olarak yaşandı. Devrimci bir önderliğe sahip olması ve işçilerin taban örgütlülüklerine dayalı mücadeleleri Greif işgalinin gücünün temel kaynaklarından biridir. İşçi sınıfının tabana dayalı örgütlülükleri kurulduğunda, bunun devrimci bir önderlikle birleştiğinde nelerin yapılabileceğini göstermesi açısından da önemli bir direniş oldu. Sınıf mücadelesinin önündeki engelleri aşan ve sınıfın mücadele yasalarını esas alan Greif işgali hem kapitalistleri, hem de sendika ağalarını fazlasıyla rahatsız etti. Rahatsızlıklarının bir sonucu olarak Greif işgaline tüm güçleriyle saldırdılar, ezmek için en alçakça yöntemleri kullandılar.

Kapitalistler ve onların işçi sınıfı içindeki uzantısı olan sendikal kastlar, Greif işgalinin acısını hâlâ unutamamış durumdadır. Yeni Greif'lerin yaratılmasını engellemek için kirli saldırılarına devam ediyorlar. Havayolu işçileri ve sendikacıların tutuklanması, sendikamız yöneticileri ve üyelerine, MİB'lilere verilen hapis cezası vb. kapitalistlerin ve hükümetin işçi sınıfından korkusunun sonucu hayata geçirilen saldırılardır. Greif işgaline dava açılması da bu saldırıların bir parçasıdır. Greif işgaline açılan davayla bir yandan Greif işçileri üzerinden işçi sınıfını cezalandırma hedefi güdüyorlar, diğer yandan Greif'in mücadele ilkelerini ve değerlerini belleklerden silmeye çalışıyorlar. Davanın 4,5 yıl sonra tekrar gündeme gelmesinin başka bir anlamı yok. Dava dosyasına bakıldığında üstten bir el tarafından davanın tekrar gündeme getirildiği anlaşılıyor.

-Davanın görüldüğü dosyada kanıt

olarak neler sunuluyor? Dosya savcısının dikkate aldığı belgeler ne ifade ediyor?

Davanın görüldüğü dosyada kanıt olarak Greif yönetiminin şikayeti, taşeron patronların şikayeti, DİSK Tekstil sendikasının işgal zamanı Greif işgali aleyhine iş mahkemesine verdiği yazılı beyan, DİSK Tekstil sendikası yöneticilerinin kandırarak karakola ifade verdirdiği işçilerin şikayetleri bulunuyor.

Dosya tekrar savcının önüne geldiğinde savcı daha önce şikâyetçi olan herkesin ifadesine başvuruyor. Taşeron patronlarının hepsi o zaman şikâyetçi olduklarını, şimdi şikâyetçi olmadıklarını ifade ediyorlar. Greif yönetimi şikâyetini sürdürüyor.

Burada şöyle bir gerçekle karşı karşıya kalıyoruz: İşgal fabrikasına Greif yönetimi, devlet, DİSK Tekstil işbirliğiyle saldırının gerçekleştirilmesini takip eden günlerde, DİSK Tekstil sendikası fabrika yönetimiyle bir protokol imzaladığını açıklamıştı. Greif yönetimiyle imzaladıkları protokolle hiçbir işçiye işgalden dolayı dava açılmayacağını açıklamışlardı. Geline aşamada bunun da o dönem işçilerin öfkelerini dizginlemek için hayata geçirilen bir oyun olduğu ortaya çıktı. Gerçekten böyle bir protokol varsa ve bu

kamuoyuna açıklanmıyorsa, mahkemeye sunulmuyorsa bu durum davanın tekrar açılmasında DİSK Tekstil yönetiminin aktif rol aldığını gösterir. DİSK Tekstil'in tepesine çöreklenenlerin az çok onurları kalmışsa çıkıp bu duruma bir açıklık getirirler. DİSK'in de bu işin peşine düşmesi gerekir.

-DİSK yönetimi bu konuda ne yapabilir?

Greif işgali zamanı DİSK Tekstil'in sermayeyle işbirliği içindeki tutumlarına o zaman DİSK yönetimi bir bütün olarak sessiz kaldı. DİSK yönetimi, DİSK Tekstil'in ihanetini açıkça biliyordu ve izliyordu. Bunu direniş zamanı DİSK yönetimi ve işçilerin DİSK binasında yaptığı ortak toplantıda o dönem DİSK Örgütlenme Daire Başkanı olan Ali Rıza Küçükosmanoğlu açıkça ifade etti. O toplantıda hemen bütün DİSK yönetim kurulu vardı. Biz o görüntüleri Greif belgesinde kullandık, hatta yakın zamanda tekrar paylaştık. Greif işgali zamanı DİSK kendi tüzüğünü dahi ihlal etti. Yapması gereken DİSK Tekstil sendikasına soruşturma açmaktı. Fakat "Biz bağlı sendikaların işlerine karışmıyoruz" diyerek geçtirdiler. Hatta işgal sonrası DİSK Tekstil yönetimini aklayan başkanlar kurulu kararı aldılar. DİSK'in bu utancı hâlâ orta yerde duruyor. Dava süreci DİSK yönetiminin

bu utançtan kurtulması için bir fırsattır. DİSK; Greif davasını sahiplenmelidir, DİSK Tekstil sendikasının ihanetinin hesabını sormalıdır, DİSK Tekstil'in elinde fabrikaya yapılan saldırı sonrası imzalanmış bir protokol varsa bunun kamuoyuna sunulmasını sağlamalıdır. Bu konuda DİSK yönetimine açık çağrılarda da bulunacağız. Gelişmeleri hep beraber izleyeceğiz.

-Davanın görüldüğü güne dönecek olursak; ilk mahkemede çok sayıda işçi ifade verdi, bunların bir kısmı direnişi erken bırakarak karakolda ifade veren işçilerdi. Bu konuda ne diyebilirsiniz?

191 işçi dava dosyasında yer alıyor. İlk davada 115 işçi ifade verdi. Şehir dışında olan 10'un üzerinde işçi de bulunduğu kentlerde ifade verdiler. Bazı istisnalar dışında Greif işçileri davalarını sahiplen-diler. Mahkemede haklı ve meşru olduklarını, patronların ve işbirlikçilerinin suçlu olduğunu ifade ettiler.

İşgal zamanı sendika ağaları ve grev kırıcılar tarafından kandırılarak direnişten koparılan ve DİSK Tekstil ile patron temsilcilerinin ortak hazırladığı dilekçeyi karakolda imzalayan işçilerin tamamına yakını yaptıkları yanlışların farkına vardılar ve düzelttiler. Karakolda verdikleri ifadeyi, işbirlikçiler tarafından gözleri korkutulduğu için verdiklerini itiraf ettiler. Fabrika işgali zamanı karakolda ifadeye

götürülen işçilerin bir kısmı sendikacılar ve patron temsilcilerinin hazırladığı ve hainlerin ellerine tutuşturduğu dilekçeyi ta o zaman yırtıp atmışlardı. Dilekçede yer alan bazı kişileri ve kurumları suçlayan ve zorla direnişe başladıklarını ifade eden kısımları çıkartarak kendileri hazırladığı dilekçeye imza atmışlardı.

Mahkemede hâlâ Greif'te çalışan birkaç işçi, direnişin değerlerini sahiplenirken fakat bazı kişi ve kurumlara dönük suçlayıcı ifadeler kullandılar. Onların ifadesinde dahi direnişi sahiplenici vurgular var. Hiçbir işçi direnişi ve değerlerini üzerlerindeki baskıya rağmen reddedemiyor. Belki bu işçiler hâlâ Greif'te çalışmasa daha rahat olacaklar. Biz şunu da biliyoruz; Greif yönetimi ve avukatları bu işçilerin direnişi karalayan, bazı kişi ve kurumları suçlayan ifade vermesi için çaba sarf ediyorlar. Aksi halde işsiz kalacakları yönünde tehditlerde bulunuyorlar. Buna rağmen gerçeğin ve Greif işgalinin gücü karşısında davanın seyri açısından önemsiz bazı iftiraları bazı işçilerin ifadelerinin arasına sokuşturabildiler.

Şunu diyebiliriz ki Greif işgalinin ruhu hâlâ diri, biz bunu bir kere daha mahkeme koridorlarında gördük.

-Aradan geçen 4,5 yıla rağmen işçilerin Greif'i sahiplenmesinin nedeni sizce nedir?

Bence bunun sebebi tabana dayalı bir örgütlülük ve gerçek anlamda işçilerin söz, yetki, karar hakkına sahip olduğu bir işleyiştir.

Greif'te bütün kararları işçiler tartıştı ve birlikte aldılar. Fabrika komitesi ve bölüm komiteleri tam bir açıklıkla hareket ettiler, yürütme kurulları görevi gördüler. Bütün işçilerin bilgisi olmadan hiçbir iş yapılmadı. Bu açıklık ve buna uygun bir

işleyiş Greif Direnişi'nin gerçek gücünün de kaynağıydı. Bu işleyişin hayata geçirilmesinde devrimci işçilerin önemli bir rolü ve iradi çabası oldu. Greif Direnişi'nde komite ve işçiler ayrımı yaşanmadı. Birçok direnişte bu ayırım belli bir zaman sonra yaşanıyor ve komite zamanla diğer işçilerden bağımsız hareket eden, "ayrıcılık" bir yapıya dönüşüyor. Greif'teki öncü irade sayesinde bu yaşanmadı. Komiteler işçilerin toplamından ayrıcalıklı olmadığı gibi, bağımsız da davranmadılar. Doğrudan demokrasi ve denetim esas alındı. Hâlâ Greif direnişçilerinin işgalden onurla, gururla bahsetmesinin, sahiplenmesinin arkasında yatan temel neden budur.

-Mahkemeye hazırlık için çeşitli çalışmalar yaptınız. Bu çalışmalardan ve bundan sonra ne yapmayı düşündüğünüzden bahsedebilir misiniz?

Çalışmamızı iki yönlü yürüttük. Birinci yönü Greif işçilerine dönük olan çalışmalardı. İkinci yönü ise işçi, emekçi ve ilerici kurumlara dönük Greif davasını anlatma ve sahiplenme çağrısı yapan çalışmalardı.

Greif işçileriyle sürecin ne anlam ifade ettiği yönünde toplantılar yaptık. Bazı toplantılarımıza hukuki bilgilendirme yapması için avukat arkadaşlarımızı kattık. Bu gibi toplantılarla dava gününe hazırlandık.

Kamuoyuna dönük yüzünde ise Greif kriterleri ve deneyimini anlatan, davanın açılmasının iç yüzünü teşhir eden ve sahiplenmeye çağırان çalışmalar yürüttük. Bu doğrultuda bir dizi aracı devreye soktuk. İlk olarak dava bilgilendirme toplantısı ile çalışmalarımızı başlattık. Dava bilgilendirme toplantısına ilerici kurumları, sendikaları, kişileri davet ettik. İstanbul

merkezli bilgilendirme toplantılarının yanı sıra yerelerde benzer toplantılar yaptık. Dava gündemli dosya oluşturduk. Dosyayı birçok kentte sendikalara, kurumlara vb. ulaştırdık. Bildiri hazırlayarak fabrikalarda dağıtımlar gerçekleştirdik. Duvar gazeteleri kullandık. İmza metni oluşturduk. Birçok etkinliğe katılım sağladık ve burada söz alarak Greif işgaline açılan davayla işçi sınıfının grev hakkının yargılanmak istendiğini ve davayı sahiplenmenin işçi sınıfının devrimci, ilerici mücadele birikimini sahiplenmek olduğunu anlattık, davaya katılım çağrısı yaptık. Greif davasını sahiplenmeye çağırان bir deklarasyon metni oluşturduk ve imzaya açtık. Sendikalar, siyasi kurumlar, dernekler, milletvekilleri, yazarlar, sanatçılar, akademisyenler vb. binlerce kişiye deklarasyon metnini elden ve mail aracılığıyla ulaştırdık. Sendikalar konusunda hiçbir ayırım yapmadık, herkesten imza istedik. Zaman darlığından birçok kuruma mail vb. üzerinden metni ilettik. DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve çok sayıda kurumun temsilcisinin olduğu, DİSK binasında yapılan kriz gündemli açıklamaya katıldık. Açıklamanın bitiminde söz alarak buradaki kurumlara deklarasyon metnini ilettik, imzacı olmalarını istedik. Konfederasyon yöneticilerine bizzat elden ilettik. Hemen hemen hiçbir sendika, kurum, Greif davası ve deklarasyon metni konusunda "Bizim haberimiz yok" diyemez.

Hedeflediğimiz düzeyde olmasa da Greif davası üzerinden önemli bir çaba ortaya koyduğumuzu söyleyebiliriz. Fakat Greif davasına hak ettiği ilginin gösterilmediği de ortada. İmzacı kurum ve sendikalar listesine baktığımızda da bunu görebiliriz.

Birçok kurumun Greif davasını temsil ettiği değerlerden dolayı sahiplenmediği açık. Bürokrasinin bir parçası olanların bürokrasiye önemli bir darbe vurmuş böyle bir direnişi sahiplenmesi zor. Fakat biz buna rağmen herkese gittik. Çünkü içinden geçtiğimiz dönemde Greif davasının, işçi sınıfının davasının sahiplenilmesinin daha özel bir önemi var. Biz bu bilinçle hareket ettik bundan sonra da edeceğiz.

Önümüzdeki günlerde de benzer çabaları sürdüreceğiz. Sendikamız, çalışmasının olduğu kentlerde bu gündemi işlemek konusunda eksik yanlarını da tamamlayarak daha güçlü biçimde ele alacaktır. Greif davası üzerinden Greif kriterlerini yani fiili-meşru mücadele anlayışını işçi ve emekçilere taşımaya devam edecektir.

-Son olarak ne demek istersiniz?

Kapitalistler ve hizmetindeki hükümet krizin faturasını işçi ve emekçilere kesiyor. Sınıfın dağılık ve örgütsüz olması, bu faturayı daha rahat kesmelerine olanak sağlıyor. En sıradan hak taleplerine dahi azgınca saldırıyorlar. Sınıfın devrimci, ilerici güçlerle birleşmesinden korkuyorlar. Son dönemlerde azgınca hayata geçirilen, polis, yargı terörünün nedeni budur. Greif davası da sıradan bir dava değildir. Greif, işçi sınıfının gelecek mücadelesidir ve saldırı da işçi sınıfının geleceğinedir. Bütün öncü, ilerici işçi ve emekçiler bu bilinçle hareket etmeli, yeni Greif'ler yaratmak için mücadeleyi büyütmelidir. Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için Greif işgalinin pratiğini, 'fiili-meşru mücadele hattı'nı fabrikalarda havzalarda hayata geçirmelidir. Karşı karşıya kaldığımız sorunları ancak böyle aşarız.

Greif işgali davasının ilk duruşması görüldü

10 Şubat 2014'te İstanbul Hadımköy'deki Greif fabrikasını toplu sözleşmedeki talepleri için işgal eden işçilerin yargılandığı davanın ilk duruşması 12 Kasım'da Gaziosmanpaşa Adliyesi'nde görüldü. Duruşmanın hakimi değiştiği için, geçici olarak atanan hakimin baktığı duruşma 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nin küçük salonunda görüldü.

Adliye bahçesinin girişinde kimlik kontrolü yapan polisler yargılananlarla avukatları dışındakilerin adliyeye girmesini engelledi.

Duruşma öncesi adliye önünde yapılan basın açıklamasında "Gre(if)v işçi sınıfının davasıdır yargılanamaz!" pankartı açılırken ilk sözü işgal sürecinde baştemsilci olan Orhan Purhan olarak Greif'te 44 taşeronla karşı verdikleri fiili-meşru mücadele nedeniyle Greif'in öncü işçilerine bedel ödetilmek istendiğini belirtti. Bu bedeli ödemeye hazır olduklarını belirten Purhan bugüne ka-

dar işçi sınıfının kazandığı bütün hakları mücadele ederek, bedeller ödeyerek kazandığını vurguladı. Purhan, Greif şahsında işçi sınıfının fiili-meşru mücadele çizgisini sahiplenme çağrısı yaptı.

Greif Direnişi'nin savunduğu değerler temelinde kurulan DEV TEKSTİL adına yapılan açıklamada ise Greif işçilerinin yaktığı fiili-meşru mücadele ateşinin diğer sınıf bölüklerine yayılmasını engellemek isteyen sermaye iktidarının saldırıya geçmesi teşhir edildi. Bu davanın da bu amaca hizmet ettiği belirtildi. Ancak bu baskı ve saldırıların mücadeleyi engelleyemeyeceği vurgulandı.

3. Havalimanı İşçileriyle Dayanışma Platformu adına yapılan konuşmanın ardından Renault işçilerinin eylemini "kıskırtmak" gerekçesiyle ceza alan

Metal İşçileri Birliği (MİB) temsilcisi söz aldı. Greif davasında da yargılandığını belirten MİB temsilcisi bu saldırıların, kendilerini düzenin işçi sınıfını hapsetmek istediği cendereye sıkıştıramayacağını belirtti. Yeni Greifler ve 'Metal Fırtına'lar yaratmak için mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

Emekçi Hareket Partisi (EHP) ve Zeytinburnu Belediyesi'nde işine geri dönmek için direnen Kenan Güngördü de eyleme destek verdi.

Basın açıklamasının ardından duruşmaya geçilirken dosyaya geçici olarak bakan hakim, DİSK Tekstil bürokratlarının yönlendirmesiyle direnişi bırakarak polise ifade veren 87 kişinin ifadesinin değiştirilmemesini istedi. Avukatların itirazı üzerine bu uygulamadan vazge-

çildi. Ardından ise Greif fabrikasında baş temsilci olan Orhan Purhan ifade vermeye başladı. Toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlayamadıklarında patronun yasa dışı olarak fiili lokavt kararı aldığına bunun üzerine sendikacı işçiler olarak fabrikayı terk etmediklerini belirten Purhan fiili-meşru çizgide taşeronların kaldırılması için mücadele yürüttüklerini vurguladı.

87 işçinin çoğu da "yasa dışı greve temsilcilerin zoruyla katıldım" minvalindeki ifadeleri kabul etmeyerek, karakoldaki ifade taslağına imza attıklarını söyledi, greve kendi istekleriyle katıldıklarını belirtti.

İşçilerin savunmasını üstlenen ÇHD'li avukatlar da davadaki hukuksuzluklara işaret ederek işçiler lehine beraat kararı verilmesini istedi.

Avukatların beyanlarının ardından duruşma 15 Nisan 2019 günü saat 09.30'a ertelendi.

Sınıf mücadelesi yargılanamaz!

Sermaye devletinin politik olarak yeni bir yönelime girdiği ortaya çıkan sonuçlarla netleşmektedir. Sınıf mücadelesini dizginlemek için bugüne kadar bin bir yolu ve baskı araçlarını kullananlar artık daha açık bir saldırı dönemi başlatmış bulunuyorlar. 3. havalimanı inşaat işçilerinin tutuklanması ve sendikal faaliyetlerin cezalandırılması (son dönemde TÜMTİS, Birleşik Metal-İş, DEV TEKSTİL-sendikaları yönetici ve üyelerine hapis cezaları verildi), bu politikanın bilinçli bir yönelimin ürünü olduğunu gösteriyor. Greif işgaline ve 3. havalimanı inşaatı işçilerinin isyanına karşı açılan iki davanın merkezi aynı yer, Gaziosmanpaşa Adliyesi'ydi. Artık yargı sınıf mücadelesinde aktif bir karşı saldırı mevzisine dönüşmüştür. Gaziosmanpaşa Adliyesi bunun ilk adresi olarak özel bir yerde duruyor.

Sınıf mücadelesi için sınıf saflarında bir arayışın yaşandığı bir evrede böyle bir saldırının gelmesi rastlantı değil. Grevler, işgaller ve fiili mücadeleler, sendikal bürokrasiyi aşma girişimlerinin ortaya çıktığı bir dönemde yeni bir baskı aracı olarak yargı terörü devreye sokuluyor.

Greif işgaline yıllar sonra açılan davayı politik bir mesaj olarak okumak gerekiyor. Greif işgali hem sermayeyi hem de sendikal bürokrasiyi hedef alan, tabandan örgütlenen işçilerin eylemidir. Bu dava üzerinden yeni çıkışlara gözdağı verilmeye çalışılıyor.

İşçilerin mücadelesine yönelik olarak yargı mekanizması elbette bugüne kadar da sermayenin hizmetindeydi fakat bugün saldırı çok daha pervasızca yürütülüyor.

Son yıllarda sınıf devrimcilerini hedef alan, işçi eylemleri vurgulu birçok

“terör örgütü” operasyonları yaşandı. 2013'te Kayseri'de Taşeron İşçiliğe Karşı Mücadele Sempozyumu öncesinde işçi derneğini hedef alan operasyondan iki tutuklama çıkmıştı. 2015 Metal Fırtına ve 2016 Renault eylemleri sırasında da MİB operasyonları düzenlenmişti. “Terör örgütü” davaları açılmış, yüzlerce işçi Terörle Mücadele Şubesi'ne ifadeye çağırılmıştı. Geçtiğimiz aylarda bu davalarda Birleşik Metal-İş ve MİB'lilere cezalar verildi. Bunların bildiğimiz “terör” operasyonlarından farkları, bizzat iddianamelelerin “işçileri örgütlemek” üzerinden açık vurgular taşımasıydı. Burjuva medyanın genelde “silahlı eylem hazırlığı” gibi hikayelerle vurguladığı operasyonları artık “organize sanayi bölgesinde grev hazırlığı yapıyorlardı” biçiminde veriyorlar. Daha önce sınıf devrimcilerini hedef alan operasyonlar tekil ve özgün gibi görünüyordu. Ama geline yerde sermaye devletinin bu adımları planlı bir yönelime konu ettiği görülüyor.

3. havalimanı inşaatında işçilerin isyanı ve ardından yaşanan eylemlere

karşı tutuklama terörü, eylemlerin ardından gece baskını, jandarmanın işkence koridoru, şirket otobüsleriyle karakollara taşınma ve aralarında İnşaat-İş yöneticilerinin de olduğu onlarca işçinin tutuklanması... İstanbul'un göbeğinde DİSK Genel Merkezi önünde jandarma tarafından DİSK Dev Yapı-İş Genel Başkanı'nın tutuklanması... Neden polis değil de jandarma operasyon düzenliyor? Bu sorunun yanıtı arandığında, bunun politik bir karar olduğu görülecektir.

Devletin yargı terörünü devreye sokmasına rağmen 3. havalimanı inşaatında işçilerin eylemli tepkilerini sürdürmesi, tutuklamalara rağmen başka eylemlerin açığa çıkması, mücadelenin gelinen yerde baskı ve zor araçlarıyla durdurulmasının o kadar da kolay olmadığını göstermiştir. Sermaye devletini korkutan ve yeni saldırı politikalarına yönelten, bu tür eylemlerin yaygınlaşmasından duyduğu korkudur. Korku duvarları örerek bunun önünü almaya çalışıyorlar.

Greif işgaline açılan davanın tek başına bir yargı süreci olmadığı vurgulanmalıdır. İlk duruşma bu açıdan önemli bir

politik kazanımdır. İşçilerin polisteki ifadelerini geri çekmeleri ve eylemi sahiplenmeleri, meşru mücadelenin gücünü öne çıkarmak bakımından çok önemlidir. Geleceğin sınıf mücadeleleri için Greif işgali, sadece geçmiş deneyimiyle değil dava süreciyle de yeniden aktif bir mücadele alanıdır ve bu etkili bir biçimde değerlendirilmelidir. Greif işgaline karşı açılan dava üzerinden yürütülecek politik çalışma sınıfa yönelik yargı saldırılarına anlamlı bir yanıt olacaktır. Elbette mücadele Greif davasına sıkıştırılmamalıdır. Bunun bir başlangıcın ilanı olduğu yerde, yeni dönemin saldırganlığına karşı bir direniş odağı yaratma bakışıyla hareket edilmelidir.

Mahkeme salonları ve adliye önleri eylem alanlarına çevrilebilmelidir. Soma davası gibi katil burjuvalara ceza verilmesi beklenen eylemlerden çıkmanın, dava süreçlerine politik yön kazandırmanın önemi açıktır. Sınıf devrimcileri tersane direnişlerinde kapı önü eyleminin basıncı ve devrimci avukatların politik duruşuyla işe iade davalarını kazanabilmiştir. Bu bilinçle yeni davalara hazırlanmalıyız.

Mücadelenin bir diğer ayağı da tutsak işçiler ve sendikacılarla dayanışmanın örgütlenmesidir. Yarınki saldırılarda işçilerin daha güçlü sahiplenilecekleri korkusu, saldırılara set çekebilir. Kurulan platformlar ve yapılan açıklamalar bugün için sınırlı olsa da, atılan ilk adımlar anlamlıdır. Tutsak işçilerin üzerindeki tecriti kırmak için dayanışmayı büyütmeliyiz. Dayanışma çağrısı esasta sınıf mücadelesine katılım çağrısıdır. Sınıf dayanışması basitçe bir yardımlaşma değil, bir mücadele yönelimidir.

Serhat Mobilya'da ücretsiz izin dayatması

Kayseri'de birçok fabrikada olduğu gibi Serhat Mobilya patronu da işçileri ücretsiz izne göndermek için harekete geçti.

13 Kasım'da fabrikaya yazı asan Serhat Mobilya patronu zorunlu olarak işçilerin ücretsiz izne çıkarılacağını ilan etti. İlanda, yıllık izni olanların bu izin haklarının gasp edileceği, olmayanlarda da kesintiye gidileceği yer aldı. İşçilerin

buna tepkisi üzerine patron, “İşlerimi toparlayınca izne gönderdiğim işçileri yeniden toplantıya çağıracağım” iddiasında bulundu.

Kayseri İşçi Birliği, ücretsiz izin dayatmasına maruz kalan Serhat mobilya işçilerine dağıttığı bildiriyle seslendi. Bildiride patronun tatlı kârlarını işçilerle paylaşmadığı ve bu kârları uğruna yasaları çiğnediğine değinilerek şöyle

denildi: “Arkadaşlar! Serhat Mobilya işçileri! Patronun, siz işçileri ücretsiz izne çıkarması ne yasaldır, ne meşrudur, ne de hakkıdır. Öncelikle yapılması gereken ücretsiz izin dayatmasını kabul etmemek, patronun imzala dediği hiçbir evrakı imzalamamaktır. Hepiniz bu dayatma karşısında birleşerseniz ücretsiz izin dayatması oyununu bozarsınız. Kayseri İşçi Birliği olarak yanınızdayız.”

Tariş direnişi üzerine röportaj...

Kazanana kadar mücadeleye devam edeceğiz!

Tariş'te sendikalaşmanın ardından yaşanan işten atma saldırısı ve direniş üzerine Gıda-İş Ege Bölge Şube Başkanı Gürsel Köse ve atılan işçilerden Murat Yılmaz ile konuştuk.

Gıda İş Başkanı Gürsel Köse: Tariş'te 6 aydır örgütlenme mücadelesi var. Tariş bir şirket değil, zeytin üreticilerinin sahibi olduğu bir kooperatif. Buranın 22 bin sahibi var. Burada çalışanlar da, işten atılanlar da buranın ortaklarının çocukları. Hatta Tariş'in ortağı olan işçiler var. Ancak korkunç bir aymazlık var, seçimle yönetime gelenlerin sergilediği. Burada hiçbir payı olmayanlar, sanki sermaye sahipleriymiş gibi, burada payı olanların çocuklarını kapı önüne koyabiliyorlar.

Burada çalışan arkadaşlarımızın sendikayı tercih etmelerinin birinci nedeni, bu aymazlığa, hukuksuzluğa karşı olmaları. Buradaki derebeyliğini sonlandırmak, çalışma koşullarını, ücretleri yaşanabilir bir düzeye getirmek için sendikamıza geldiler ve örgütlendiler. Fakat her zaman olduğu gibi, her işyerinde olduğu gibi, yönetenlerin işçilerin haklarını aramalarına tahammülleri yok. Sendikaya üye oldukları için yedi işçi arkadaşımızı işten çıkardılar. Geçen hafta Perşembe günü arkadaşlarımız işten atıldı.

Bugün beşinci gündeyiz, direnişimize devam ediyoruz. Zaman zaman işverene sesleniyoruz. İçerideki baskıya, hukuksuzluğa, mobbinge son verilmesini, sendikanın tanınmasını, çıkartılan arkadaşlarımızın işe geri alınmasını, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin başlamasını talep ediyoruz. Bu görüşmeler başlamadığı sürece buradaki kriz bitmeyecektir ve biz burada olmaya devam edeceğiz. Biz buradaki krizi sonlandırmak istiyoruz. Bunun için yöredeki birliklerin birlik yöneticileri -Aydın olsun, Söke olsun, Dikili olsun, Bergama olsun- bizimle iletişime geçti. Tariş'teki uygulamaları doğru bulmuyoruz, bizim yapacağımız ne varsa yapmaya hazırız dediler. Yani oralardaki birliklerden de bir baskı var buraya. Biz de süreci takip ediyoruz.

Yedi arkadaşımız işten çıkarıldıktan sonra buradaki işçi arkadaşlar servislere binmeyerek arkadaşlarına sahip çıktılar. Bunun üzerine polis gözaltı yaptı. İşveren de bu gözaltıları tehdit unsuru olarak kullandı, içerideki arkadaşlarımızı teh-

dit ederek sendikadan istifaya zorladı. Sendikadan istifa eden arkadaşlar oldu ama içeride hâlâ sendikaya üye arkadaşlarımız var, görüşüyoruz. İşverenin işçi arkadaşlara ciddi bir baskı ve mobbing uygulaması var.

İçerde, çıkarılan işçiler hariç, 113 sendika üyemiz var. Burada çalışan işçi sayısı 145, sendika üyesi arkadaş ise 120 idi. Beyaz yaka ve yöneticilerle beraber 200'e yakın çalışanı var.

Direnişin ikinci günü içeride baskı odaları oluşturuldu. İşçilere, elimizde yaptığımız eyleme yönelik görüntüler var, sendikadan istifa etmezseniz, arkadaşlarınızla irtibatı kesmeseniz bu görüntüleri kullanıp sizi işten çıkaracağız tehdidinde bulundular.

Bizler zaman zaman ses cihazını kullanarak içerideki arkadaşlarımıza sesleniyoruz. Korkmamaları gerektiğini, sendikalaşmanın anayasal hak olduğunu, uluslararası sözleşmeden gelen en insani bir hak olduğunu, işverenin suç işlediğini söyleyerek moral vermeye çalışıyoruz. Aynı zamanda iş çıkışlarında oturdukları kahvelerde görüşüyoruz, bilgi veriyoruz, korkmamaları gerektiğini, yalnız olmadıklarını söylüyoruz. Sonuçta işveren içeride istediği baskıyı oluşturamadı. İşçi arkadaşlarımız, arkadaşlarıyla ve bizlerle

görüşmeye devam ediyor.

Önümüzdeki günlerde el ilanı çıkararak hem organize hem Karşıyaka'da dağıtarak, Tariş işçilerine sahip çıkma çağrısı yapacağız. Tariş yönetimini teşhir edeceğiz. Daha kitlesel basın açıklamaları yapacağız. Bugüne kadar birçok sendika, siyasi parti, demokratik kitle örgütü desteğe geldi. Biz de 17 Kasım'da KESK'in düzenleyeceği mitinge katılarak sesimizi duyuracağız.

- Sendikalaşma sürecinizi anlatır mısınız?

Tariş işçisi Murat Yılmaz: Yaklaşık yedi buçuk yıldır bu fabrikada çalışıyorum. 2014 yılına kadar burada Tek Gıda-İş Sendikası vardı. Ancak yönetim çeşitli politikalarla sendikayı yetkisiz kıldı, sendika buradan ayrıldı. O dönemki Tek Gıda-İş yönetimi yaşanan bu durumu sorgulamadı, işçiler de neden böyle olduğunu sorgulamadı. 2014 yılına kadar, yani sendikalı olduğumuz dönemde kazandığımız haklarımız vardı. Sendikanın yetkisiz kalıp buradan ayrılmasıyla, kazandığımız haklarımız elimizden alınmaya başlandı. Biz de bundan 6 ay önce, yıllardır zam yapılmamasına, sosyal haklarımızın olmamasına ve baskılara karşı 120 işçi olarak sendikalaşmaya karar verdik. Bu sendikalaşma kararımızda

tercihimizi de DİSK'ten, Gıda-İş'ten yana kullandık.

Sendikalaşma çalışmamızı yönetim öğrendi. Çeşitli baskı yöntemlerini kullanarak bizi sendikadan istifa etmeye zorladı. Bizlerle teker teker görüştüler, toplu görüşmeler yaptılar. Baskılarında başarılı olamayınca, 6 Kasım günü mesai bitiminde, insan kaynakları ben de dahil olmak üzere 7 kişiyi çağırdı ve iş akdimizin feshedildiğini söyledi. Gereksesini, eleman fazlalığı, bazı birimlerin kapanması olarak açıkladılar. Ancak işten çıkartılan arkadaşlar fabrikanın öncülük eden arkadaşlar. Dolayısıyla işten atma nedeninin sendikaya üye olmak, sendikalaşma çalışması yürütmek olduğunu biliyoruz.

Çalışma koşullarımız, sabah 08.00 akşam 18.00. Ücretlerimiz çok düşük, aldığımız ücretler 2100 TL'yi geçmez. Başta da dediğim gibi, daha önce kazandığımız haklarımız yavaş yavaş elimizden alınıyordu. Biz de buna karşı sendikalaşmayı seçtik. İçerideki arkadaşlarımızla görüşmelerimiz devam ediyor. İşverenin baskıları da devam ediyor. Ancak biz tam bir kazanım elde edene kadar mücadele etmeye, burada olmaya devam edeceğiz.

KIZIL BAYRAK/İZMİR

Alaattin yoldaş ya da bir dav

Komünist hareketin saflarında mücadeleye adım attığın günden bugüne devrimciliği büyük bir coşkuyla yaşayan, tüm gereklerini kararlılıkla yerine getiren bir devrimci olarak hep dikkat çektin ve her zaman partinin ilgi alanında oldun. Öyle ki, sen daha henüz çok genç bir devrimci iken, “Habip yoldaşla aynı kumaştan dokunmuş bir yoldaş” düşüncesini yaratabilmiştin bizlerde. Partili yaşam sürecin ve ölümün bunun her açıdan tam bir doğrulanması oldu.

“Davaya ölümüne bağlılık” bir söz kalıbı değildi senin için. Bunu kanıtlamış da bulunuyorsun. Ama sen sadece ölümünle değil partimizin saflarındaki bütün bir devrimci yaşamınla da kanıtlamıştın bunu. Ölümün son derece anlamlı oldu, ama yaşamın ölümünden de anlamlı idi bizim için.

Daha henüz komünist hareketin saflarında genç bir militanken, bulunduğun kentte bir baştan bir başa nasıl tek başına yazılama yaptığını yakinen biliyoruz. Bunun yaratabileceği sonuçlar senin umrunda bile değildi. Zira senin için devrimcilik hesap-kitap işi değil, fakat devrimci mücadelenin nasıl büyütülebileceği sorunu idi. Buradan bakıyor, devrimciliğini buradan anlamlandırıyor, gücünü ve enerjini de bu çerçevede kullanmaya çalışıyordun.

Parti senden talep ettiğinde, hiçbir tereddüt göstermeden başka bir alanda çalışmanın sorumluluklarını üstlendin, henüz bu partinin üyesi bile değilken... Çünkü senin için devrimci mücadelenin gereklerini yerine getirmek öylesine doğal bir davranış tarzıydı ki... Ve çok kısa bir süreçte de bu partinin saflarında sınıf bilinçli bir işçi olarak, profesyonel devrimci bir proleter olarak yerini aldın... “Evet yoldaşlar, bir proleter sizi bekliyor!” sözlerinin açıklığı, sıcaklığı ve sadeliği içinde... O günden bugüne de, komünist bir devrimcinin yapması gereken neyse, onun gereklerini büyük bir içtenlikle, sadelikle, gönüllülükle ve hesapsızlıkla yerine getirdin. İşkencede sergilediğin direnişçi tutum da, daha zindana adım atar atmaz Ölüm Orucu Direnişine tereddütsüz katılışın da, mahkeme kürsüsünden sınıf bilinçli devrimci

bir işçi olarak yaptığın tok savunma da, devrimciliğin en sıradan gerekleriydi senin için...

Devrimci mücadeleyi geliştirmenin, işçi sınıfını devrimcileştirmenin oldukça zorlu bir süreç olduğunun farkındaydın. Nitekim partiye başvuru metninde bunu özlü bir biçimde dile getirmiş, sınıfın bağrından gelen bir devrimci olarak sorunun ne olduğunu çok iyi ortaya koymuştun. Bugünkü tüm zayıflıklarına ve kuşatılmışlığına rağmen, işçi sınıfının bilincini geliştirmeden, onu örgütlü politik bir güç olarak mücadele sahnesine çıkarmadan, devrim mücadelesinin ilerletilemeyeceği konusunda açık bir bilince sahiptin. Bu çerçevede, ne yapılması gerekiyorsa onu yapmaya çalıştın. Nesnel koşulların ürünü olarak yaşanan tüm zorlanmalara rağmen hiçbir zaman umutsuzluğa düşmeden, hiçbir zaman bir “kırılma” yaşamadan... Büyük bir sabırla, solukla, kısa dönemde sonuç almanın mümkün olmadığı konusunda taşıdığı açıklıkla hareket ettin. Sorumluluk üstlendiğin tüm alanlarda işçileri eğitmek, onları mücadeleye kazanmak için büyük bir çaba sarfettin, büyük bir emek harcadın. Senin en küçük ayrıntıları bile atlamayan, sınıf içinde çalışmanın güçlüklerini ve sorunlarını

ele alan, edindiğin deneyimleri düzenli olarak partiye sunmanın da ifadesi olan kapsamlı raporların bunun tanığıdır.

Ve en önemlisi senin bunu, çok genç bir devrimci iken katıldığın ihtilalci bir örgütün saflarında, illegalitenin bin bir meşakkati, yoksunlukları ve sınırlılıkları içinde yapmaya çalışmandır. Açık siyasal çalışmanın sunduğu imkanlardan yoksunluğa, bunun yol açtığı darlıklara ve partinin yediği darbeler nedeniyle yaşanan boşluklara rağmen hiçbir zaman zayıflama yaşamadın, yığılılığa düşmedin, yorgunluk belirtisi göstermedin. Bugün yaşamsal önemde olduğunu döne döne vurguladığımız illegal-ihtilalci örgütün inşasında, senin gibi devrimcilerin dayanıklılığı, buldukları mevzileri kararlılıkla güçlendirmeye çalışmaları, davanın taşıyıcısı olma misyonunu yerine getirmeleri, bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmamaları çok önemli bir rol oynamıştır. Denilebilir ki, sen bunun en seçkin örneği oldun... Bundan hiçbir kuşku duymuyor, bunu büyük bir içtenlikle dile getiriyoruz.

Sen bir yandan partinin görüşlerini ve şiarlarını yaymak için afiş asıp, yazılama yapıp, bildiri dağıtırken, bir yandan da fabrikalarda en ağır koşullarda çalışıyor,

işçileri mücadeleye kazanabilmek için büyük bir emek harcıyordun. Öyle ki, mesailerle yüklenen çalışma saatlerinden dolayı işçilerle bir araya gelmek ve organ toplantıları yapmak bile sorun haline gelebiliyordu. Çalıştığın sanayi sitesine dönük çıkardığınız bülteni hazırlayabilmek için uykusuz gecelerin ardından işe gitmek durumunda kalabiliyordun. Fabrikada işçilerle ilişkileri geliştirme imkanlarının sınırlılığı nedeniyle, o yorucu mesailerin ardından, onlarla 40 dakikalık yolu siyasal sohbetler eşliğinde yürümeyi seçiyordun. Organ toplantılarının yapılacağı mekana önden gidip yoldaşlarına yemek hazırlamak da senin aynı titiz devrimcilik sorumluluğu ile üstlendiğin işler arasındaydı. Devrimci bir örgüt için en kemirici düşman sayılması gereken komformizm senin o kadar uzağında idi ki!..

Saflarımızdaki küçük-burjuva köken, yaşam tarzı ve alışkanlıklarından gelen yoldaşların, tüm bu açılardan senin devrimci yaşamından öğrenecekleri çok şey var. Zira, sınıfı devrimcileştirme alanında yaşanan zorlanmaların, sınıf zemininde ihtilalci bir örgütü inşa etmenin güçlüklerinin bir süre sonra ne tür “kırılma”lara yol açtığını, bunun akibetinin ise ya zayıf düşme ya da devrimci mücadele alanının terk edilmesi olabildiğini biliyoruz. Sen bunun birçok örneğine tüm devrimcilik yaşamın boyunca tanık olduğun halde hiçbir sarsıntı yaşamadın, bundan hiçbir biçimde etkilenmedin. Zira sen sınıf bilinçli bir proleter olmanın güçlü ve uzun erimli soluğuna sahiptin. Bunun zorlu bir mücadele olduğunu, bu çerçevede yaşanan dökülmelerin doğallığını her zaman dile getiriyordun. Sen geriye düşüp dökülenlere değil, Habip, Hatice ve Ümit gibi soluklu ve direngen komünist devrimcilere bakıyor, onlar “benim için hep en üst düzeyden sarıldığım değerler” olmuştur diyordun.

Mücadelenin dışına düşmesini başkaları üzerinden açıklayan eski bir devrimciye yanıtın da bu çerçevede son derece özlü ve anlamlıydı: “Yaşadığımız böylesi olayların bizde bu kadar kolay kırılmalar yaratmaması gerekiyor. Her şeyden önce biz, kişiler için değil dava için varız, dava için olmalıyız. Kalıcı olan davadır, parti-

Yanının gerçek sahibi olmak!..

Nilgün Eren

dir, örgüttür, yaratılan değerlerdir. Dön bak parti tarihimize, hep bu tür deneyim ve derslerle doludur..”

Bir davanın kelimenin gerçek anlamında sahibi olmak, bunun doğal bir uzantısı olarak o davanın taşıyıcısı olan parti ile özdeşleşmek, senin deyimimle, onunla et ve tırnak gibi bütünleşmek... Belki de en üstün yanın bu idi. Senin için hiçbir zaman görevin küçüğü-büyüğü gibi bir sorun olmadı. Partinin sana verdiği her türlü görevi yerine getirmek için canla başla çalıştın. Bir “memur” zihniyetiyle değil, devrimci mücadelenin ihtiyaçları bunun gerektirdiği için, bu konuda son derece açık bir bilince sahip olduğun için...

Partisine güven duyan ve kendisini onunla özdeşleştiren bir devrimci olarak partinle çatışma yaşamadın hiçbir zaman. Fakat bu, senin için, geleneksel örgütlerde yaşanan türden at gözlüğü takmak misali bir tabiyet de değildi. Bu noktada da partinin çizgisini ve değerlerini çok iyi kavramış bilinçli bir komünist devrimcinin sorumluluğuyla hareket ettin. Öyle ki, görev üstlendiğin bir alanda sorumlun olan yoldaşla yaşadığın çatışmada, büyük bir olgunlukla sergilediğin sabrın ardından, sözün ne ise söylemekten kaçınmadın. Sorunu tüm açıklığı ile partinin önüne koyarken, büyük bir özgüven taşıyordun, çünkü partinin ilkelerine ve değerlerine dayandığının bilincindeydin. “Partiyi temsil eden” bir yöneticinin tartışılması, geleneksel küçük-burjuva örgütlerde pek rastlanmayan bir davranış tarzı idi. Ama sen, partinin başından itibaren örgüt yaşamında yerleştirmeye çalıştığın “yeni bir kültür ve yeni bir gelenek”ten de aldığın güçle, böyle bir kaygıyla hareket etmedin. Bürokratik yöneticilik anlayışına vurmakla kalmayan, birçok konuda sergilenen zaafli yaklaşım ve anlayışları da mahkum eden bir tutum sergiledin. Partine bu konuda da büyük bir güven besliyordun ve bu güvenin temelsiz olmadığını da, soruşturma sürecinin seyri içinde tüm açıklığı ile gördün.

Partiye bu soruna ilişkin olarak sunmak üzere kaleme aldığın oldukça uzun rapor, sorunun ne olduğunu çözümlenmeye çalışan, bir devrimcinin sorumluluğu

ile kaleme alınan bir metindi. Kişisel hiçbir kaygı ya da boyut içermeyen, yaşanan sorunları değişik yönleriyle ortaya koymaya çalışan bu kapsamlı metin ile yine aynı organda yer alan bir başka yoldaşın kaleme aldığı metin, parti için oldukça uyarıcı olmuş, soruşturmanın sonucunda aldığı tutumda önemli bir rol oynamıştı.

Aslında bu metin, olayların nasıl seyrettiğine ilişkin ayrıntılarından arındırıldığında, senin parti ve devrim davasını nasıl bir sorumluluk ve ciddiyetle ele aldığının, bir parti üyesi olarak nasıl bir misyon duygusuyla hareket ettiğinin özlü bir belgesi olarak duruyor bugün önümüzde. Yer aldığınız organda, bürokratik yöneticilik anlayışından yoldaşlık ilişkilerine, devrimci parti yaşamının gereklerinden disiplin sorununa, ihtilalci bir örgütte ilkelere ve kurallara dayanan bir yaşamın taşıdığı hayati öneme kadar, bir dizi alanda kendini dışı vuran zaaf ve eksiklere somut olaylar üzerinden işaret ediyor, bunların nasıl bir anlayış ve kavrayışın ürünü olduğunu tartışıyordun.

Bu tartışmayı yürütürken, yıllarca illegal-ihtilalci örgütü proleter sınıf zemininde üretmenin binbir zorluğu ile boğuşan ve bu çerçevede büyük bir sabır ve özveriyle emek harcayan, bu konuda partinin çizgisini ve hassasiyetlerini çok iyi özümsemiş olan bir devrimcinin özgüveni ve açıklığına sahiptin. Parti faaliyetinin yenilen darbelerin ardından bir dönem açık çalışmaya kaymış olması, bu çalışma içinde şekillenen kadroların illegal-ihtilalci bir örgüt çalışmasına uyumda, onun gereklerini kavramada yaşadığı zorlanma, bunun anlaşılır olduğu fakat mutlak biçimde aşılması da gerektiği, senin yürüttüğün tartışmanın temel önemde hareket noktası idi. Açık çalışma içinde şekillenen kadroların bunun ürünü zayıflıklarını aşabilmesinin yolu, gerçekte liberalizmin ürünü “hoşgörülü” bir tutumdan değil, ilkelere dayalı kararlı bir mücadeleden geçiyordu. Bu konuda o yoldaşları “kazanmak” adına sergilemeyecek zayıflık, onları ilerletmek bir yana, açık çalışma zemininde doğallığında oluşan zaaf ve alışkanlıkların meşrulaşmasına, dahası büyük emeklerle illegal temellerde inşa edilen parti örgütünün

düşman saldırılarına açık hale gelmesine yol açacaktı. “Kafaca ve ruhça” hala geldiği alanda kalan devrimcilerle, bunun ürünü olarak “polis istese bize ulaşmakta zorluk çekmez” bakışı ve rehabetiyle hareket edebilen yöneticilerle, devrimci bir parti örgütü inşa edilemezdi!

Partinin çizgisini sindirmiş olan ve bu çizginin gereklerini yerine getirmek konusunda büyük bir titizlik gösteren bir devrimci olarak kararlılıkla sorunun üzerine gittin. Aynı metinde, üstünüzde yer alan il organının bazı yöneticilerinin bu soruna yaklaşımdaki zayıflıklarını da eleştiri konusu etmiş, partinin bu konudaki anlayış ve çizgisinin farklı olduğunu savunmuşsun. Açık çalışma ya da illegal örgüt alanında konumlanmak, uyulması gereken kurallarda bir ayrıcalık anlamına gelmiyordu. Dahası açık çalışma içinde şekillenen kadrolarımızın devrimci reflekslerinin gelişebilmesi açısından bu kurallara uygun hareket etmek özellikle önem taşıyordu. Öte yandan, illegal alanda konumlanan ve yasal bakımdan “rahat” konumda olan devrimcilerin daha geniş bir hareket alanına sahip olmaları, onların parti örgütünü zora sokacak bir rahatlıkla davranmalarını değil, tam tersine olağanüstü bir hassasiyetle hareket etmelerini gerektiriyordu, vb...

Yaklaşık beş ay sonra kaleme aldığın kısa bir raporda, bu sürecin senin için son derece eğitici olduğunu, çok önemli dersler çıkardığını belirtiyor ve bilinen nedenlerle, “*örgütsel olarak açık çalışmaya kayan, dikkatleri o yöne çeken genel çalışmamızın bu yönüne artık müdahale edilmesini gerektiğini düşünüyorum*” sözleriyle partiyi uyarıyordun.

Sen devrimcilik yaşamına adım attığın andan itibaren bu partiye verdiğin kapsamlı raporlarla da apayrı bir yerde duruyorsun. Pek çok yönetici düzeydeki kadromuzun verdiği raporlarla kıyaslandığında, örnek bir pratiğin temsilcisi oldun. En sıradan gibi görünen ayrıntıları atlamayan, gerçekte ise sorunlarımızın ne olduğunu ortaya koymaya çalışan bu raporlar, son derece uyarıcı ve yol gösterici olmuştur, özellikle de sınıf çalışmasında zorlanma alanlarımızın ne olduğu konusunda...

Parti senden talep etmediği halde cezaevinden çıktıktan sonra kaleme aldığın birçok kapsamlı rapor da, partiye gelişmelerin bilgisini aktarmanın önemi konusunda nasıl bir bilinç açıklığı taşıdığının çarpıcı bir göstergesidir. Zından direnişi sürecini ayrıntılı bir değerlendirmenin konusu etmekle kalmamış, ayrıca gözlemlerini de bir rapor olarak sunmuşsun... Ardından Ölüm Orucu direnişi sonrasında bürokratik işlemleri yerine getirmek için İzmir’de kalmış, bu geçici süreçte faaliyetin bir parçası olmuş, daha sonra yine aynı nedenle Antakya’ya gitmiş, burada da faaliyete katkını sunmaktan geri durmamıştın. Fakat daha önemlisi, tüm bu süreçte her iki ilde de edindiğin gözlemlerin bilgisinin partiye belli önerilerle birlikte sunulmuş olmasıdır. Saflarımızdaki insanlardan öteki sol grupların durumuna kadar birçok ayrıntının yer aldığı son derece işlevsel raporlardı bunlar...

Güçlü devrimci kişiliğine, militan kimliğine ilişkin fazla bir şey söylemek gerekmiyor, zira bu yeterli açıklıkta görülebilen bir gerçeklik... Partinin açıklamaları ve yoldaşlarımızın yazdıkları bu konuda herhangi bir tartışma yer bırakmıyor.

Yoldaşlarımızın sana ilişkin yazdıklarında öne çıkan en belirgin özelliklerinden birisi de insani kimliğin... Senin devrimcilikle bu kadar kolay buluşmada bu alandaki üstünlüğün önemli bir rol oynamış, devrimcileşmen ise bu insani kimliğin yeni bir düzeyde gelişmesine vesile olmuştur. Devrimcileşmek, insanın insanlaşması sürecidir aynı zamanda. Kapitalizm insani ilişkileri ve kişiliği öğretürken, devrimci mücadele onu geliştirmenin biricik zeminidir. Sen bu zeminde, sahip olduğun üstünlüklerden de aldığın güçle, daha ileri bir düzeye ulaşmayı başardın. En sıradan insanların sana duyduğu güven ve sevgi bunu anlatıyor. Katledilmesinin ardından Habip yoldaşa ilişkin kaleme alınan bir yazıda “insan gibi insan” türünden bir niteleme yapılıyordu. Bu niteleme seni de o kadar iyi anlatıyor ki...

Bu kimliğinle de bağlantılı olarak, güçlü yoldaşlık ilişkileri senin devrimci yaşamında ve devrimcilik anlayışında

çok önemli bir yere sahipti. Sorunlar yaşadığın alanda bu konuda sergilenen zayıflıklar seni çok sarsmış, hassasiyetini saflarımızda sergilenen ileri örnekler üzerinden ortaya koymaya çalışmıştın. Çatıştığın örgüt yöneticisinin, organında yer alan devrimcileri kastederek, "insanlarla haşır-neşir olmak zorunda değilim" diyebilmesi seni büyük bir şaşkınlığa düşürmüştü, yoldaşlık ilişkilerinin bu kadar uzağında kalan bürokratik yöneticilik anlayışını buradan giderek de eleştirmiştin.

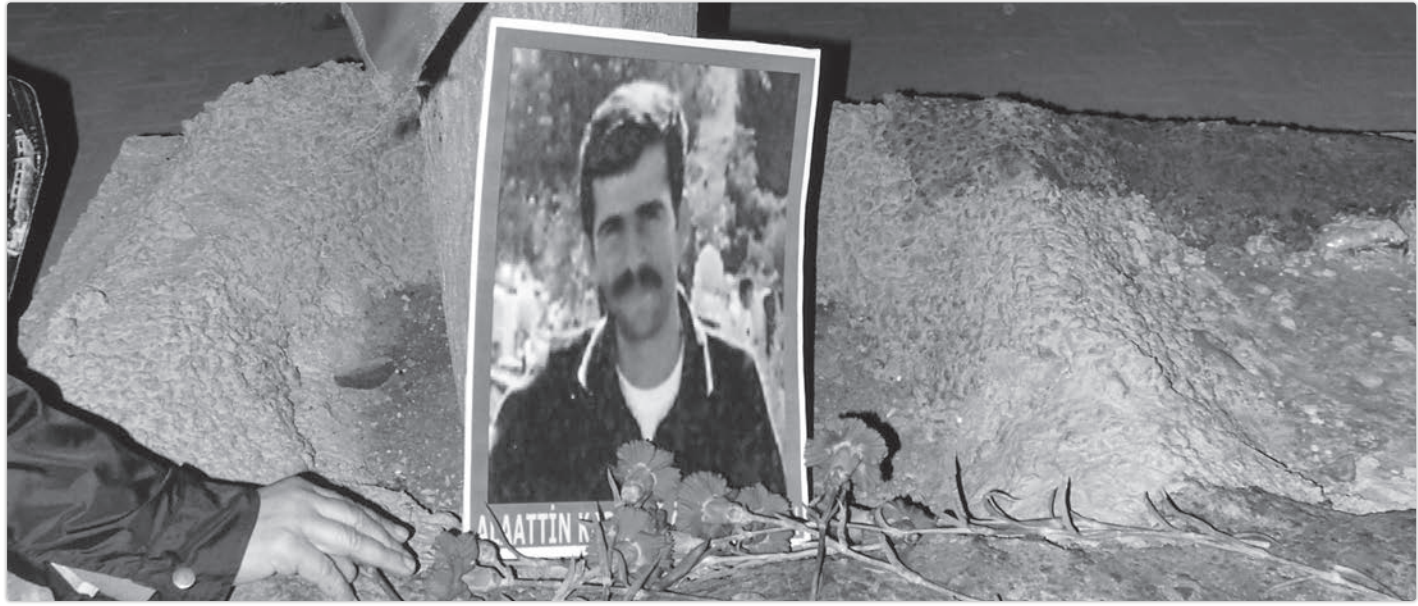
Yoldaşlık ilişkilerinde sağlam bir anlayışa ve pratiğe sahip olduğun için, çevre ruhu ve ahbaplık ilişkileri de sana yabancıydı... Partili kimlik üzerinden oluşan ölçütlere sahiptin. Parti ve devrim davasına bağlılık, bu çerçevede harcanan emek, sergilenen kararlılık, vb. idi yoldaşlık bağlarını oluşturan ve güçlendiren... Küçük-burjuvaziye özgü "özel dostluklar" üzerinden devrimci örgüt yaşamının ilke ve kurallarının çiğnenmesinin ve buna hoşgörü gösterilmesinin de senin pratiğinde hiçbir zaman bir yeri olmadı. Bu konuda da her bakımdan örnek bir davranışın temsilcisi oldun. Senin için her zaman partili kimlik, parti yaşamı, partili yaşamın ilkeleri ve kuralları esastı. Hiçbir sorunu özel ilişkiler içinde ele almaya eğilim duymaz, her zaman sorunları tüm açıklığı ile partinin gündemine taşıydın.

Sevgili yoldaş,

Devrimcilik iddiasını soyut bir söz kalıbı olmaktan çıkarmak konusunda samimi olan tüm devrimciler, senin gibi devrimcilerin yaşamından çok şey öğreneceklerdir. Zira artık bu partide devrimcilik ölçütlerinde senin ve diğer şehit yoldaşlarımızın devrimci kimliği ve kişiliği üzerinden oluşmuş bir çita var. Bu çita, zayıflık taşıyanlarda bir iç hesaplaşmaya, kararlı devrimcilerde ise güçlenmeye yol açacaktır.

İşçi sınıfının devrimci partisi, senin gibi, kendisini davasıyla ve partisiyle özdeşleştirmiş proleter devrimci kadroların özverili mücadeleleriyle devrimci rolünü oynayabileceklerdir. Bu parti senin gibi sınıf bilinçli devrimci kadrolarla yolunu yürütmeyi ve devrimci mücadeleyi zafere ulaştırmayı başarabileceklerdir. Partimizin henüz kısa denilebilecek tarihinin ortaya koyduğu yalın bir gerçekliktir bu. Senin şahsında, partimizin kendi adına çıkardığı en özlü sonuçlardan biri de budur.

Senin yaşamını tereddütsüzce ortaya koyabilmiş olmanın gerisinde, bu davanın taşıyıcısı olan partiye duyduğun sarsılmaz güven vardı. Partimiz de, senin gibi kendisini davaya adanmış olan, bu davanın gerçek sahibi olan proleter devrimciler sayesinde bu güvenin temelsiz olmadığını gösterecek ve sizlere her zaman layık olmaya çalışacaktır.

Bugünün devrimcileri Alaattin Karadağ'dan ne öğrenmeli?

M. İlkan

Alaattin Karadağ, yaşamı ve ölümüyle, devrimci kimlik ve yaşamın en ileri örneklerinden biri olmuştur. Tıpkı kendinden önce ölümsüzleşen Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar gibi, saflarında savaştığı partinin değerlerinin temsilciliğini yapmıştır.

"Düzen çözümsüzdür. Her geçen gün devrim ordusunu büyütme, geliştirmektedir. Düzenin çürümüşlüğü, devrim-karşı devrim çatışmasını bu kadar yakından, bu kadar net yaşadıkdan sonra komünist siyasal mücadele içerisinde yer almaktan başka bir alternatif olduğunu düşünmüyorum. Yıkılmaya mahkum olan Türkiye Cumhuriyeti topraklarında kitleleri birleştirecek iktidar adayı, devrim kurmayı tek parti partimizdir, Türkiye Komünist İşçi Partisi'dir!.." Alaattin Karadağ'ın "Cezaevi ve zindan süreci üzerine değerlendirmeler"inden...

Sınıflı toplumların tarihinin sınıf savaşımı tarihi olduğunu belirten bilimsel sosyalizm, kapitalizmin tahlilini yaparken, üretim ilişkilerindeki çarpıklığın kapitalizmin sonunu hazırladığını, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci eylemiyle yeni bir düzene adım atacağını öğretir. İşçi sınıfı ve emekçilerin devrimci eyleminin ise ancak onun siyasal öncüsüyle, yani komünist partiyle bağı sayesinde mümkün olabileceğini vurgular. Gerek bilimsel sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels'in, gerekse bu öğretiyi tarihin en ileri eylemiyle somutlayan Lenin ve Bol-

şeviklerin tüm çabası, işte bu bilimsel belirlemeyi kılavuz alır.

Bugünün dünyasında da emperyalist-kapitalist sistemi alaşağı etmek, bu çürümüş düzenin Türkiye halkasını parçalamak, bilimsel sosyalizm öğretisinden ve 100. yılını geride bıraktığımız Sosyalist Ekim Devrimi'nin tarihsel deneyiminden öğrenmekle başarılabilir. Bu çok yönlü bir öğreti ve deneyimdir elbette. Ancak bugün altı özellikle çizilmesi gereken en önemli konulardan biri, sınıflar savaşımında devrimci partinin rolü ve bu rolü oynayabilmesini sağlayacak devrimcilerle duyduğu ihtiyaçtır.

Siyasal mücadele yürüttüğümüz coğrafya bağrında nice devrimciyi yetiştirmiştir. Sayısız devrimci, kendisini insanlığın kurtuluşu kavgasına adanmış, bedeller ödemiş ve ölümü yiğitçe kucaklamıştır. 9 yıl önce, İstanbul Esenyurt'ta parti faaliyeti sırasında polisle girdiği çatışmada yaşamını yitiren Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı Alaattin Karadağ da bu yiğit devrimcilerden biridir; sınıfın tarihsel eylemini örgütlenme görev ve sorumluluğuyla hareket eden partinin ihtiyaç duyduğu devrimciliğin seçkin bir örneğidir.

DAVA İNSANI OLABİLMEK!

Alaattin Karadağ, yaşamı ve ölümüyle, devrimci kimlik ve yaşamın en ileri örneklerinden biri olmuştur. Tıpkı kendinden önce ölümsüzleşen Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar gibi, saflarında savaştığı partinin değerlerinin temsilciliğini yapmıştır. Bugünün devrimcileri için böyle bir komünisti anmak ve yaşatmak, her şeyden önce kimliğini çok yönlü olarak irdelemek, dersler çıkarmak ve bunun ışığında bir "yenilenme" iradesi gösterebilmektir.

Yoldaşlarıyla ve sınıfla kurduğu ilişkiler, ihtilalci örgüt bilinci, direnişçi kimlik, savaşçı ruh ve pratik, hatta daha fazlası... Alaattin Karadağ yoldaşın kimliğinde bunların hepsini bulmak mümkün. Yine de, hepsini kapsayan bir nitelemenin altını çizmekte yarar var: Dava insanı!

"Önemli olan sosyalizmi, sınıf partisini, öncü işçi kavramlarını militanca ezberlemek değil, onun hayattaki karşılığını hissetmek ve işçi kitlelerine onların gündelik ve genel yaşantılarında karşılığını hissettirmek ve yakıcı bir ihtiyaç olduğunu kavratmaktır."

Alaattin Karadağ'ın 1999 Mart'ında parti üyelik başvurusunda kaleme aldığı bu ifadeler, bir davanın taşıyıcısı olmanın gerçek anlamını en özlü haliyle açıklamaktadır. Dava insanı olmak ezbere kavramlara değil, insanlığın kurtuluşu mücadelesine hesapsızca bağlılığa dayanır. Parti ve devrim davasını her şeyin üstünde tutmak, partinin ve devrimin değerlerini canı pahasına korumak... Alaattin yoldaşın yaşamına bakılarak bu sadelikle ifade edilebilir devrimcilik. Anlamı ve yaşamdaki karşılığı ise bir ömür kadar ağırdır.

ALAATTİN'DEN ÖĞRENMEK: DEVİRİMCİ YENİLENME!

Devrimcilik birçok açıdan bedel ödemeyi gerektirir. Bu bir tercihten çok nesnellüğün dayatmasıdır. Bir devrimcinin karşı karşıya kalabileceği devlet zorbalığı/işkencesini göğüsleme zorunluluğu bir tercih değil, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine karşı sorumluluktur. Yaşam koşullarında karşılaştığı olumsuzluklar, sevdiklerinden ayrı kalmak gibi "manevi" yükler ve nicesi, bağrımdan kopup geldiği düzenin her fırsatta kendisini yeniden sarmaya çalışmasına direnme gerekliliği, siyasal yaşamın devrimcilerin karşısına çıkardığı "sorunlar"dan yalnızca ilk akla gelenleridir. Her devrimci bu zorlukları bilerek, önden kabul ederek atılır kavgaya. Fakat tüm bu zorluklara karşı direnebilmek, ilgili devrimcinin kendisini yeniden üretebilmesine ve yenileyebilmesine bağlıdır. Durağan, "ben oldum"cu, özeleştiril ve kendisini dönüştürme/yenileme konusunda özverili olmayan her kimlik, yukarıda yalnızca bazıları sayılan sorunlar karşısında bocalama ve belli bir zaman sonra da boğulma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

İşte Alaattin Karadağ, bir devrimci-

nin tüm bu fiziksel ve psikolojik zorluklar karşısında nasıl direnebileceğinin en somut örneklerindedir. Daha çocuk yaşta işçilik yapmaya başlayan, burjuva düzenin yarattığı yoz ilişkiler ağı içinde kalan bir insanın, kendisinden böylesine yiğit bir devrimci yaratabilmesinin en önemli etkenlerinden biri, zayıf ve eksik gördüğü yanlarıyla savaş halinde olması ve sürekli bir "yenilenme" çabası göstermesidir. Yoldaşın parti üyeliği başvurusu ya da zindan direnişinin ardından partiye sunduğu rapor, eksikliklerini ve bunlarla mücadele kararlılığını beyan ettiği örneklerle doludur. Aynı metinler, parti ve devrim davasına olan inanç ve bağlılığın kararlılığını da göstermektedir. Yoldaşın sonraki siyasal yaşamı, bu konudaki iradesini ve kazandıklarını göstermiştir. Zira o partisini ölümünden çok yaşamıyla onurlandırmıştır!

Devrimci kimliğin gelişimi çok yönlü bir süreçtir. Bu sürecin ivmesini belirleyen çok sayıda nesnel etken de vardır. Örneğin, gericilik yıllarında devrimci kimliği koruyup geliştirebilmek, sınıf hareketinin yükseldiği ve devrimci bir atmosferin yaşandığı dönemlere göre çok daha zordur. Nesnellüğün dayatması ne olursa olsun, örgütsel kimlik ile ideolojik-politik kimliğin diyalektik bağı, devrimci kimliğin temelini ve gelişimini belirler. Alaattin yoldaşın yaşamında bu soyut çıkarsamanın somut halini görmek fazlasıyla mümkündür. Örgütsel faaliyete katıldığı ilk andan şehit düştüğü güne kadar örgütünün ilke, değer ve kurallarına riayet edişini ideolojik-politik bir kavrayışla birleştirmiş olması, Alaattin yoldaşın yaşamından süzülen önemli deneyimlerden biridir. Öyle ki, işkence tezgahında düşmanın zulmünü göğüslemekten Ölüm Orucu direnişinde yer alma isteğine, düşmanla karşı karşıya

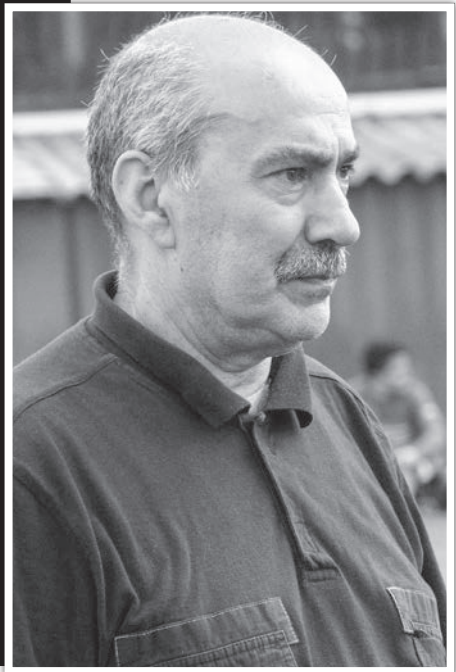
kaldığı anlarda elindeki silahı partisinin politik-programatik bakışı doğrultusunda kullanmasından yoldaş için kendisini feda etmesine kadar bir dizi özellik bu deneyimin örneklerindedir.

"Cezaevi süreci bir yıl sürdü. Ama yoğun derslerle dolu dolu geçti. Bu süreç benim için çok öğreticiydi. Eksikliklerimi, zaafılarımı, hatalarımı, üstünlüklerimle birlikte daha da yakından gördüm. Partimi etimin bir parçası olarak kendime çok daha yakın hissettim; gözüm, kulağım, kanım, nefesim, her şeyimdi." (Cezaevi ve zindan süreci üzerine değerlendirmeler...) İşte, kendini yenilemenin devrimci bir görev olduğunu kavrayan bir devrimcinin bakışı, bizzat bu örnek devrimcinin kaleminden...

ALAATTİNLER'İN YARATTIĞI DEĞERLERE SAHİP ÇIKMAK

Devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerimiz arkalarında, korunması ve daha ileriye taşınması gereken değerler bırakırlar. "Bizden sonra gelenler bizi aşmalı" diyen Ümit'in, omuz başında ölümsüzleştiği Habib'in, bedenini açığa yatan Hatice'nin ve devrim davasının yarım asırlık çınarı Sinan'ın olduğu gibi, Alaattin yoldaşın ardından da böylesine büyük değerler birikimi kalmıştır. Türkiye devrimci hareketinin onlarca yıllık deneyiminden süzülen, son 30 yılda komünist hareketle ileri bir düzeye kavuşturulan birikim, bugünün devrimcilerinin en büyük güvencesi, güç kaynağı ve yol göstericisidir.

Yitirdiğimiz tüm yoldaşların bu şanlı birikimi, bugün partinin değerleri ve manevi hazinesidir. Katledilişinin 9. yılında Alaattin Karadağ'ı anan her devrimci, bu değerlerle kuşanmalı, yaratılan değerlere sahip çıkmak için parti ve devrim davasına adanmalıdır.

Senin gibi devrimciler ölümsüzdür!

Sinan yoldaşa, Sinan abiye!

Uzun süreden beridir sık sık görüşür olmuştuk. Örgütlü çalışmalarımızda, anti-faşist çalışmalarda ve normal sosyal yaşamımızda... Senin hastalığını öğrendiğim andan itibaren içime bir korku yayıldı, seni fiziken kaybedebileceğimiz korkusu. Sen bizi tam böyle büyük bir aile olmuşken bırakıp gitmemeliydin. Bu ölümün suçlusu TC'nin cezaevleridir.

Mücadelenin senin gibi ömrünü bu yolda geçirenlere çok ihtiyacı olduğunu, hep eksikliğini hissedeceğimizi bilesin.

Biliyorsun, ben seni hep bu ailenin bir ferdi olarak gördüm, tüm devrimcileri gördüğüm gibi. Anti-faşist mücadeleye kattığın bu büyük değerli emeğin için, seninle bu konuda gurur duyduğumuzu bilesin. Sanırım bunu hep hissetmişindir.

Biliyorsun, mücadele ederken hep engellerle karşılaşırız. Seni uğurlarken yanında, arkanda yürümek istediğimi de çok iyi biliyorsundur. Emperyalizmin ve faşist Türk devletinin baskıları sonucu benim cezaevinde olduğumu biliyordun. Seninle vedalaşmadan, geleneklerimize göre toprağa verirken yanında olmadan ayrılmak çok zor.

Tüm yoldaşlarını ve halkımızı selamlıyorum.

Senin gibi devrimciler ölümsüzdür. Sizleri mücadelemizde yaşatacağız.

Hepimizin başı sağ olsun.

WUPPERTAL'DAN SİPER YOLDAŞIN

“Barış” bir seremoni, “savaş” bir tehdittir!

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sona erdiğini ilan eden 11 Kasım 1918 tarihli anlaşmanın 100. yıldönümünde Fransa'nın başkenti Paris'te bir "barış seremonisi" düzenlendi. Seremoniye ev sahibi Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un davet ettiği 70'e yakın ülkenin başkanı ya da başbakanı katıldı.

Almanya Başbakanı Angela Merkel, ABD Başkanı Donald Trump, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin gibi isimlerin öne çıktığı seremonide AKP şefi Tayyip Erdoğan da yer aldı.

Emperyalist savaşın bitişinin 100. yılına tekabül eden 11 Kasım'da gerçekleşen seremoni, güya dünya liderlerinin barışa verdikleri önemi simgeliyordu. Aynı günün akşamında "Barış konferansı" adıyla bir etkinliğin düzenlenmesi, emperyalist şeflerle işbirlikçilerinin nasıl da "barışsever" olduklarını gösterecekti. İki aşamalı mizansenin hedefi buydu...

RIYAKARLAR GEÇİDİ

Emperyalist şeflerin ya da T. Erdoğan gibi işbirlikçilerinin "barış güvercini" halalarına bürünmeleri, riyakarlıkta bütün sınırların aşıldığının kanıtı olabilir ancak. Ev sahibi Macron, Suriye'ye karşı yıkıcı savaşın tetikçiliğini yapan cihatçı katillere destek verecek kadar "çağdaş/barışçı" bir liderdir. Ortadoğu'da etnik, dinsel, mezhepsel boğazlaşmayı kışkırtanların önde gelenlerinden biri olan Macron, liderlere milliyetçiliği reddetme çağrısının da bulundu.

Yemen'de kadın, çocuk ayırımı yapmadan halkı katleden Suudi Arabistan'a silah satan, Suriyeli mültecilerle ilgili T. Erdoğan'la "burnunu kapatıp" anlaşmalar imzalayan, halen göçmenleri geri göndermenin yollarını arayan Almanya Başbakanı Angela Merkel ise, "At gözlüğü takan milliyetçiliğin tekrar hortlamasından korkuyorum" diye konuştu. Milliyetçilikten korkan Merkel, neo-Naziler "özgürce" eylem yapabilirsin diye polis ordularını seferber etmekte bir sakınca görmüyor.

"Barış konferansı"na damga vuran, Macron-Merkel ikilisinin konuşmaları oldu. Avrupa emperyalizmini birleştirmeye çalışan iki lider, Avrupa Ordusu'nun kurulmasının önemine özellikle vurgu yaparak, "çok kutuplu dünyada" hegemon güçlerden biri olmaya hazır-

landıklarını gösterdiler.

Trump gibi azgın emperyalist şeflerin katıldığı bir seremoninin barışla ilişkilendirilmesi, riyakarlığın dorukta olduğunu gözler önüne seren bir diğer çarpıcı örnektir. Etrafa tehditler savuran, uluslararası anlaşmalara uymayan, ABD savaş aygıtına ayrılan bütçeyi bin milyar dolara çıkartan Trump'ın isminin barışla yana anılması, abesle iştigalden başka bir şey değildir.

Suriye'de cihatçılara karşı savaşta rol oynasa da, bu savaşı silahlarının deneme ve reklam alanı haline getiren Rusya lideri Vladimir Putin de adı barışla yana anılacak kişilerden değildi. Yükselmekte olan Rusya burjuvazisinin temsilcisi olan Putin'in, halihazırda saldırgan bir politika izlemese de, silahlanmaya ayırdığı payı ve silah satışı pastasından aldığı dilimi sürekli büyütmesi, "barışçı lider" profiline uygun düşmüyor.

Belirtelim ki, AKP şefiyle onun gibilerin adını anmaya bile gerek yok. Komşularını yakıp yıkmak için dünyanın dört bir yanından devşirilmiş tetikçileri yıllardan beri himaye eden T. Erdoğan ve onun gibiler, sefil çıkarları için komşu bir ülkenin yakılıp yıkılmasını, yüz binlerce insanın öldürülmesini, milyonların yerinden yurdundan edilmesini bile dert etmeyen bir zihniyetin temsilcileridir.

AVRUPA ORDUSU GERİLİMİ

Seremoni sırasında ve sonrasında yaşananlar, "barışçı liderler" görüntüsünün bile verilemediğini gösterdi. ABD ile AB emperyalistleri arasındaki yarılmanın belirginleştiğini gösteren açıklamaların yapılması, bileşenlerin "barış güvercini" değil, en hafif deyimle "savaş şahını" olduklarını bir kez daha hatırlatmıştır.

Trump, Avrupa'nın NATO için daha fazla para ödemesi gerektiğini söylerken, Macron, Avrupa'nın güvenliğinden sadece ABD'nin sorumlu olmaması gerektiğini, bir Avrupa Birliği ordusunun kurulması gerektiğini savundu.

Trump ile savaş aygıtı NATO'nun şefi, Macron'un sözlerine tehditkar tepkiler gösterirken, Merkel ile Putin ise Macron'u desteklediler. Tartışmaları takip eden batı medyası, iki emperyalist güç arasındaki gerilime dikkat çekti. ABD medyası Trump'ın yalnızlaştırıldığını yazarken, Fransız gazetesi *Le Monde* ise, "Avrupa ve ABD'nin boşanması: Batı ailesinde gerilim" başlığını kullandı.

Görüldüğü üzere emperyalist şefler, "barış seremonisi" yapalım derken bile, aralarındaki gerilim, rekabet ve hegemonya yarışını gizlemeyi başaramadılar. Kapitalist emperyalist sistemin ekonomik, siyasi, askeri ve hegemonya alanında yaşadığı krizler, bu sistemin insan soyunu yok edebilecek yeni savaşların

fitilini ateşleyebileceğini göstermektedir.

EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVAŞI TEHDİDİ

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı, emperyalistlerin dünyayı aralarında yeniden paylaşma kavgasının en uç biçimiydi. İkinci emperyalist savaş da dünyanın yeniden paylaşımı ve Sovyetler Birliği'nin yıkılması için çıkarıldı. Bugün de krizler içinde debelenen emperyalist sistem, yeni bir paylaşım savaşına zemin hazırlayarak, insan soyunun geleceğini tehdit ediyor.

Savaş, yıkım ve yağma kapitalist emperyalist sistemin yapısal sorunlarından. İki paylaşım savaşının fitilini ateşleyen bu sistemin yeni bir savaşı başlatmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Ekonomik-mali kriz, jeo-politik dengelerde yaşanan değişim, hegemonya etrafında süren bölgesel savaşlar, Trump'ın son dönemde "ticaret savaşları"ni özellikle tırmandırması gibi olgular paylaşım savaşı tehlikesinin devam ettiğinin teyididir.

İnsan soyunun yıkıcı savaşlardan arınmış bir dünyaya kavuşması, bu savaşları yaratan kapitalizmle köklü bir hesaplaşmayı zorunlu kılıyor. İnsan soyunun geleceği ve gezegenin yaşam alanlarının korunması bu hesaplaşmaya dolaysız bir şekilde bağlanmış durumdadır.

Lufthansa'da azgın sömürü...

Örgütlü mücadeleyle kazandık!

Haftalardır yürüttüğümüz azimli mücadele sonucunda temsilcilerimizi seçtik. Emek harcayarak kazanmış olmanın zevciyle, gri bir günde bahar tadında bir günü yaşar gibiydik işçi arkadaşlarla. Bir seçimi daha kazanmıştık, örgütlü bir mücadelenin kazanımıydı bu.

Çalışarak üretmeyi seven bir emekçi olarak, işyerinde her seçim dönemi emekten yana olan işçi arkadaşlarla dayanışma içinde olmayı görev bildim. Demem o ki, işçisin, emekçisin, sömürünün farkındasın. Sömürünün çıplak yüzünü derinden yaşayan birisin. Sömürüye karşı mücadele edip nice can veren emekçileri biliyorsun. Bu durumda nasıl kayıtsız ve duysuz olabilirsin ki. Bundandır ki örgütlü olup azimle mücadele etmenin haklı kazanımlarını hayatın birçok alanında yaşıyoruz.

İşyerinde bu seçim süreçlerinden geçerken, hayatımda dönüm noktası diyebileceğim, sömürülmenin en ağırını yaşadığım zaman dilimini anmadan geçemiyorum.

2011 baharında, LSG Sky Chefs'te dört yıl önce başladığım bölümü tam kadrolu bir elaman olarak bırakıp, yeni açmış oldukları bir bölüme (Werk) geçmiştim. Büyük bir keyifle işe başladım. Bu keyfin zamanla korkunç bir sömürülmeye dönüşeceğini nasıl tahmin edebilirdim ki? 21. yüzyılda ve Avrupa'nın göbeğinde. Lufthansa gibi büyük bir firmanın elemanısın. Bundan daha iyisi var mı diyenler çoğunlukta.

Yoğun bir çalışma temposu başlamıştı. Sekiz saatlik denilen iş saati uzadıkça uzuyordu. On saat, on iki saatten önce işten çıkamaz olmuştuk. Tatillerde, bayramlarda bu süre daha da uzuyordu. Uzun saatlerin yanı sıra çalışma günlerimiz de uzamıştı. Yedi gün çalışıp haftalık izne çıkmamız gerekirken on iki, on üç güne varan çalışma günlerimiz oluyordu. Bu yoğun çalışma temposuna karşın yardım almadan yaşamımı idame ettiremiyordum. Bu acımasız sömürü canımı derinden yakıyordu. Bu arada altı aylık konulan deneme süresi içinde kimi arkadaşlar hızlı çalışmadıkları gerekçesiyle işten atıldılar. Bu işten çıkarılmalar diğer işçiler üzerinde büyük bir korkuya neden olmuştu.

Sosyal yaşamdan tamamen kopmuşum. Yoğun bir şekilde çalışıyorsun, dü-

şüncen sadece işyerinde olacaktan ibaret. Şu an yazarken sömürünün derin acısını tekrar hissetmemek ne mümkün.

Şunu dile getirmeden geçmek doğru olmaz. O günleri yaşarken BİR-KAR diye bir oluşumun var olduğunu bilmek, yaşadığım bazı şeyleri daha ağır kılıyor. Sevgili BİR-KAR'lı arkadaşlar, biz bu denli sömürülürken siz neredeydiniz demeden geçemiyorum. Biz mi sesimizi duyuramadık, yoksa sizler mi bize çok uzaktınız. Bak bugün varsınız, yanımızdasınız, bizimle dayanışma içindediniz. Bu güçtür, bu örgütlü olabilmek demektir, bu her daim mücadele etmek demektir. Bu söylemlerime tepki duymasınlar BİR-KAR'lı arkadaşlar. Çok ağır koşullarda çalışıp o kadar da sömürüye maruz kalan günlerin bir feryadı sayınlar. İşçiyiz, emekçiyiz! Yüreği emekten yana atan sizden başka kim anlayabilir ki bizi?

Ağır çalışma koşullarına rağmen bu işyerinde kalmaya kararlıyım. Fakat bu sömürü düzeninin o şekliyle kabullenir bir yanı olamazdı. Bir çıkış yolu illa ki bulacaktık.

Ağır çalışma koşullarıyla neredeyse bir yılı geride bırakmıştık. Ağır çalışma koşulları içerisinde birbirimize kenetlenmişiz hiç farkında olmadan. Din, dil, ırk

ve mezhep farklılığı sorun değildi; hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için diyebileceğimiz durumdaydık. Birkaç arkadaşla birlikte artık bir şeyler yapmaya başlamıştık. Daha önce çalıştığım bölümdaki sendikacı arkadaşlarla diyaloga geçmiştik, görüşmeler başlamıştı. Her hafta düzenli görüşüyorduk. İyi bir yol haritası belirleyip büyük bir titizlikle sendikamız ver.di bünyesinde çalışma başlattık. Her ülke insanından karma bir liste oluşturmaya karar verdik. Ben liste dışında kalıp arkadaşlara destek olmayı isterken, diğer bölümdeki sendikacı arkadaşlar illa da benim listede yer almamı istediler.

Bu benim için bir dönüm noktasıydı. Ağır çalışma ve şeflerin baskılarına karşı daha bilinçli, daha örgütlü bir hale gelmiştik. Listelerimiz asıldı. İşçi sayımız yeni alımlarla beraber 180'e ulaşmıştı. Kendim daha önce de ver.di'yi üyesi olduğum için birçok arkadaşı da seçim öncesi sendika üyesi yapmıştım. Seçimlere kısa bir süre kalmıştı. Bir gün Yunan asıllı menajerimiz beni odasına çağırdı, listeden çıkmam için bazı tekliflerde bulundu. Çok şaşırılmıştım. Nedenini sorduğumda aldığım cevap beni daha da şaşırtmıştı. Menajerimizin bana, işyerinde sevilip sayılıyorsun, listede kalırsan seçimleri kazanırsın dedi. Avrupa'nın bu

yüzüyle ilk defa karşılaşıyordum. Avrupa'dır diyorsun, sosyal hakları, hak-hukuku çok diyorsun, usulsüzlük olmaz diye bakıyorsun. Gel gör ki sömürü düzeni her yerde aynı.

Ben, ben emekçiyim, bir yerlere geleceğim, terfi edeceğim diye arkadaşlarımı bırakmam, bildiğim doğru yoldan hiçbir dünya nimeti için dönmem diyerek yoluma devam ettim. Bir kez daha anladık ki, işçi ve emekçinin gücü hiç de küçümenecek gibi değil. Büyük bir coşkuyla seçim günündeydik ve tüm arkadaşlar büyük bir duyarlılıkla oylarını kullandılar. Bizim dışımızda bir de patron yanlıları liste yapmışlardı. 150 üyenin oy kullandığı seçimde 115 oyu bizim liste aldı, beş sandalye kazandık. Kazanım emekten yanaydı. Şartların düzeleceğine inanan arkadaşlar vardı, onlar da ağır çalışma koşullarının iyileştirildiğini görünce bize inanmaya başladılar. Örgütlü mücadelenin kazanımlarıydı bu.

Bizler, devrim tohumları eken, yakın tarihte kaybettiğimiz sevgili Sinan yoldaşın ve devrim yolunda ilerleyen nice değerli yoldaşların bize göstermiş oldukları mücadele yolundan ilerlemeye devam edeceğiz.

Yaşasın işçilerin birliği!

FRANKFURT LSG'DEN BİR İŞÇİ

Dünyada grev, eylem ve işten atmalar

GÜNEY AFRIKA

Güney Afrika'nın Grahamstone kentinde, acil tıbbi müdahale hizmetlerinde çalışan sağlık emekçileri ödenmeyen mesai ücretleri ve ambulans hizmetlerindeki kesintiler yüzünden greve gidiyor.

Güney Afrika Acil Müdahale Personeli Sendikası (SAEPU), Sağlık ve Diğer Hizmetler Çalışanları Sendikası (Hospersa), Ulusal Sağlık, Eğitim ve Bağlı İşçiler Sendikası (NEHAWN), Kamu Hizmetleri Birliği (PSA) sendikalarında örgütlü işçiler, 2003 yılından itibaren biriken fazla mesai ücretlerinin ödenmesini talep ediyorlar.

Sağlık Bakanlığı yetkilileri ile yapılan görüşmelerde uzlaşma sağlanamayınca, sağlık emekçileri 2 Kasım'da protesto gösterilerine başladı. Gösteriler grev tartışmaları ile sürüyor.

Sendika temsilcileri, bu kesintilerin halk sağlığı için de tehlikeli olduğunu, bu nedenle daha az personelin daha uzun saatler çalıştırıldığını söylüyorlar. 65 köye hizmet götüren 3 ambulansın bulunduğunu, 10 bin kişiye bir ambulans tesis edilmesi gerektiğini vurguluyorlar.

NIJERYA

Batı Afrika ülkesi Nijerya'da, eğitime ayrılan kaynağın yetersizliği ve ücretlerin düşüklüğü gerekçesiyle Üniversite Akademisyenleri Sendikası, talepleri kabul edilene değin ülke genelinde süresiz grev kararı aldı. Akademisyenler, öğrenim ücretlerinin arttırılmasını da protesto ediyorlar.

ABD

ABD'de "Hiç kimse hukukun üstünde değildir" sloganı altında birçok kentte Trump'a karşı protestolar gerçekleşti. Gösterilere on binlerce kişi katıldı. Göstericiler Trump'ın Özel Savcı Robert Mueller'in yürüttüğü Rusya soruşturmasını tamamlamasına izin vermesini talep ettiler.

Trump'ın geçtiğimiz gün yaptığı açıklamada, Rusya soruşturmasını istediği zaman sona erdirebileceğini belirtmesi bu öfkeyi daha da körükledi.

Gösterilerde, ABD'deki ara seçimlerden bir gün sonra düzenlediği basın toplantısında Trump'a soru sormasına izin verilmeyen CNN muhabirinin Beyaz Saray akreditasyonunun askıya alınması

da protesto edildi "Basını rahat bırakın!", "Mueller'in üzerinden elinizi çekin", "Trump gitmeli!" şiarları haykırıldı.

AVUSTRALYA

Avustralya'da halkın ve politikacıların küresel ısınmaya karşı duyarlılıklarını arttırmayı amaçlayarak gösterilere başlayan öğrencilerin hareketi büyüyor. Eylemler Castlemaine kentinde 13-14 yaşındaki öğrenciler tarafından başlatıldı ve ulusal çapta bir hareketlilik boyutu kazandı. Öğrenciler 28, 29 ve 30 Kasım'da dersleri boykot etmeyi planlanıyor.

PERU

Peru'da Çin'lilere ait Shougang Madeni'nde çalışan 800'den fazla işçi, toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine greve gitti. Demir cevherinin sevkiyatı grev nedeniyle ciddi şekilde aksadı. Maden işçileri 7 Kasım'da ücret artışının kabul edilmesi üzerine işlerinin başına döndüler.

İSVİÇRE

İsviçre'de emeklilik yaşının 62'ye yükseltilmesine ve çalışma saatlerinin 50'ye çıkarılmasına tepki gösteren inşaat işçilerinin eylemleri sürüyor. Salı günü Zürich kentinde yürüyüş düzenleyen 4 bin işçi "Emekliliğime dokunma!", "Haftalık 50 saate hayır!" sloganları atarak yürüdü. Her gün bir başka kantonda greve çıkan işçiler, protesto gösterileri düzenliyor. Unia ve Syna sendikaları eylemlere Ekim ortasından bu yana 16 bin işçinin katıldığını bildirdi.

İşçiler emeklilik yaşının 60'ta kalmasını, maaşlarına 150 frank zam yapılmasını talep ediyorlar. Stajyer işçilerin düşük ücretle çalıştırılmasına karşı çıkıyorlar. Patronlar ise işçilerin zam dışındaki taleplerini kabul etmiyorlar. Erken emeklilikte ise yüzde 5 kesinti dayatıyorlar.

GANA

Gana'nın güneydoğusunda Adenta kasabasında yaşayan halk Madina-Adenta otoyolunu trafiğe kapattı, araba lastikleri yaktı.

Yaya üst geçitlerinin yetersiz olması, geçitlerdeki inşaatların bitirilmemesi, anayoldaki trafik ışıklarının düzensiz çalışmasından dolayı son bir yılda 194 kişi hayatını kaybetmiş, bu birçok kez protesto gösterisine neden olmuştu. 8 Kasım Perşembe günü genç bir kız öğrencinin hayatını kaybetmesinin ardından öfke sokağa taştı. Polis otoyolunu trafiğe kapatan halka ateş açtı, gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırıda birçok gösterici yaralandı.

Kentte yine protesto gösterisi düzenleneceği açıklandı. Yetkililer sorunların çözüleceği sözünü vermek zorunda kaldı.

ARJANTİN

Hükümetin sağlık bütçesinde öngördüğü kesintileri Buenos Aires'te protesto edildi. Bu kesintilerden en fazla etkilenen kesimlerin başında engelliler olduğuna dikkat çekmek için protestocular boş tekerlekli sandalyelerle "Plaza de Mayo" meydanında gösteri düzenlediler. "Engelli haklarında kesintilere hayır!" tişörtleri giydiler.

KANADA

Kanada'da Posta Sendikası CUPE'un çağrısına uyan posta çalışanları, 22 Ekim'den bu yana yeni bir toplu iş sözleşmesi için 24 saatlik bir dizi grev düzenledi. Posta hizmetlerinde ülke genelinde büyük aksamalar yaşandı. İşçiler daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları talep ediyorlar. Zorunlu mesai dayatmasına karşı da direniyorlar.

HİNDİSTAN

Delhi Transport Company'de çalışan 12 binden fazla taşeron işçisinin ücret kesintisine karşı başlattıkları grev sürüyor. Otuz yıldan bu yana gerçekleşen bu ilk büyük grev, taşeron işçilerinin ücretlerini yüzde 25 oranında azaltma kararına karşı başladı. Grev kırıcısı olarak işe alınan taşeron işçileri de hızla grevdeki işçilerin yanına geçerek greve katıldılar.

GÜNEY AFRIKA

South Deep Altın Madeni'nde çalışan 3 bin işçi 2 Kasım'dan bu yana grevde. Grev, Gold Fields Group'un "daha kârlı çalışmak" için 1.500 işyerini yok etme planına karşı başladı. Grevciler, grev kırıcılarının madende çalıştırılmasını engellemek için girişleri kapattılar. South Deep Madeni, dünyanın en büyük ikinci altın madeni yataklarına sahip.

KANADALI HAVACILIK ŞİRKETİ BOMBARDIER

Kanadalı havacılık, teknoloji ve ulaşım şirketi Bombardier 5 bin işçinin işten atılacağını açıkladı. Bombardier, 4 bini Belfast'ta olmak üzere 69 bin 500 işçi istihdam ediyor. Şirketin bu yılın üçüncü çeyreğinde kârı bir önceki yılın aynı dönemine kıyasla iki kat artarak, 267 milyon dolara ulaştı.

DEV TEKNOLOJİ ŞİRKETİ TOSHIBA

143 yıllık Japon teknoloji devi Toshiba beş yıl sürecek yeni yapılanmaya gideceğini ve 7 bin kişiyi işten çıkaracağını duyurdu. Yeni yapılanma kapsamında İngiltere'deki nükleer enerji birimi ve ABD'deki sıvılaştırılmış doğal gaz biriminin yanında birçok varlığını satacağını da açıkladı. Bu açıklamanın ardından şirketin hisseleri yüzde 13'e varan değer artışı yaşadı.

25 Kasım'da sokağa, eyleme, mücadeleye!

25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü...

İşyerinde, evde, sokakta, okulda kadına yönelik şiddetin her geçen gün arttığı bir süreçten geçiyoruz. Sadece fiziki değil, psikolojik, ekonomik ve cinsel şiddet de artıyor. 2018 yılının Eylül ayına kadar ki resmi rakamlara göre katledilen kadın sayısı ise 328. Son on yıldır kadına yönelik şiddet sistematik olarak tırmanıyor, her on kadından dördü şiddet görüyor. Çocuk yaşta evliliklerin ve çocuk istismarlarının artması, tablonun çok daha ürkütücü olduğunu gösteriyor.

İşyerlerinde kadın işçilerin karşı karşıya kaldıkları sorunlar arasında mobbing ve cinsel kimliklerine dönük baskılar önemli bir yer tutuyor. Kadın işçilerin aynı işi yapan erkek işçilerden daha düşük ücret alması zaten bir sorun alanı iken, ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte işten ilk çıkartılıp kapıya konulanlar onlar olacaklar.

Toplumsal yaşamın her alanında dinci gerici iktidar eliyle yürütülen politikalarla kadınlara dönük saldırılara zemin düzleniyor, hak ve özgürlükleri tırpanlanıyor. 6284 sayılı ailenin korunması ve kadına yönelik şiddetin önlenmesi kanunu ile nafaka kanunundaki değişiklik planları, kazanılmış yasal haklara dönük son vuruşlar olma özelliği taşıyor.

Tek adam rejimiyle daha da tırmanışa geçen kadına yönelik şiddetin kaynağı, içinde yaşadığımız kapitalist sömürü düzenidir. Bir sınıfın başka bir sınıfı sömürüsü üzerine kurulu bu düzende birilerinin zenginleşmesi, başkalarının yoksullaş-

Bu karanlık tabloyu değiştirmenin yolu, sömürü, baskı ve şiddetin kaynağı kapitalizmi yıkmaktan, bunun için de kadını-erkeğiyle işçi sınıfının bu mücadelede yerini almasından geçiyor.

ması pahasına gerçekleşiyor. Dünyada bir avuç insan, geride kalan milyonlarcasının emek gücünü gasp ederek varlığını sürdürüyor. Bunu da baskı ve zora dayanarak başarabiliyor. Kadınlar üzerindeki çifte baskı ve ezilme de bu sınıfsal eşitsizliğe dayanıyor.

Kapitalizmin yapısal sorunlarının ürünü olarak her geçen gün derinleşen krizi, sömürü, baskı ve şiddeti arttırırken, din

istismarcısı AKP iktidarı dine dayalı bir toplumu hedefleyen politikaları pervasızca uyguluyor.

Bu karanlık tabloyu değiştirmenin yolu, sömürü, baskı ve şiddetin kaynağı kapitalizmi yıkmaktan, bunun için de kadını-erkeğiyle işçi sınıfının bu mücadelede yerini almasından geçiyor.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak, kadına yönelik şiddete karşı müca-

deleyi kapitalizme karşı mücadelenin bir başlığı olarak ele alıyoruz. İşçi ve emekçi kadınlara mücadele ve örgütlenme çağrılarımızı taşımaya, bu temelde etkinlik ve eylemlerimizi örgütlemeye devam edeceğiz.

Baskı ve devlet terörünün tırmandırıldığı, tek adam diktatörlüğü altında en ufak muhalif sese bile tahammül edilmediği bir süreçten geçiyoruz. Devrimcilerin, ilericilerin, Kürt halkının gözaltı ve tutuklama terörü ile baskı altına alınmaya çalışıldığı, hak arayan herkesin "terörist" olarak yaftalandığı bu karanlık tabloda, hak ve özgürlükler mücadelesini büyütme ve eylemli tepkileri örgütlemek önem taşıyor.

Bugün AKP iktidarının kadınlara yönelik politikalarına karşı çıkan, sokağa yönelen geniş bir kadın kitlesi bulunmaktadır. 25 Kasım gündemli gerçekleşen kitlesel eylemlerinde, biriken öfke ve tepkiyle bu mücadele potansiyeli kendini dışa vurmaktadır. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları, kadın işçilerin talep ve istemlerini de içeren devrimci şiarlarla ve kendi bağımsız tutumuyla bu eylemlerde yerini almalıdır.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Üç ilde kadın cinayetleri

Kadın üzerindeki çifte sömürüyü, baskı ve şiddeti ağırlaştırarak AKP iktidarı döneminde artan kadın cinayetlerinin arkası kesilmiyor. Son olarak da Maraş, İstanbul ve Urfa'da kadınlar katledildi.

İstanbul Küçükçekmece'de Halkalı Merkez Mahallesi Akçay Sokak'ta yaşayan Zahide Oğuz'un evine boşandığı eşi K.O. geldi. İkili arasında tartışma çıktığı, K.O.'nun Oğuz'u darp ettiği ileri sürülürken, bunun üzerine Oğuz'un kardeşi Kutluay Oğuz K.O.'ya engel olmaya çalıştı. K.O. hem eski eşi Zahide Oğuz'u hem de Kutluay Oğuz'u katletti.

Urfa'nın Siverek ilçesinde Bağlar Mahallesi'nde yaşayan Ahmet Kılavur ile eşi Cemile Kılavur arasında tartışma yaşandığı iddia edildi. Sonrasında Ahmet Kılavur, av tüfeğiyle önce

eşini vurdu, ardından da intihar etti. Sağlık ekipleri Ahmet Kılavur'un hayatını kaybettiğini tespit ederken, eşi hastaneye kaldırıldı, fakat tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Maraş'ın Onikişubat ilçesine bağlı Oruç Reis Mahallesi 9. Sokak'taki aile evinde kalan Sibel Akpınar boşanma aşamasında oldukları ileri sürülen eşinin saldırısıyla karşılaştı. Sabah saatlerinde eve gelen Ramazan Akpınar, eşinin babası Ali Çiftçi, annesi Pakize Çiftçi ve Sibel Akpınar'ı av tüfeğiyle vurdu. Cinayetler sırasında Sibel Akpınar'ın üç çocuğunun da evde bulunduğu kaydedildi. Komşuları Cemal Ahraz, çiftin dilekçeyle boşanma başvurusunda bulunduğunu, savcılığın Ramazan Akpınar hakkında uzaklaştırma kararı olduğunu belirtti.

Sosyal yardımlar ve yoksulluk

Meclis komisyonunda 2019 yılı bütçesi konuşulurken, “sosyal yardımlar”a ilişkin veriler ile bu yardımların yıllar içerisinde nasıl arttığı ortaya konuldu. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı bütçesindeki sürekli artış, gerçekte ülkede yoksulluk ve sefaletin giderek arttığını ortaya koyuyor. AKP şefleri ise sosyal yardımlardaki bu artışı, “insani gelişimde çağ atladık” sözleriyle övünme konusu yapıyor.

Gıda, barınma, eğitim, sağlık, emekli ve yaşlılara yardım vb. sosyal yardımlar, buna muhtaç insanlara çok sınırlı ve geçici bir katkı sunmaktadır. İnsanların sosyal yardımlar ile hayatını idame ettirmek zorunda kalması ayrı bir mesele. Sermaye düzeninde emekçiler çaresizliğe itildikten sonra, bu yardımları politik malzeme olarak kullanılmaktadır. Düzen partileri seçim dönemlerinde sosyal yardımları arttırmak konusunda yarış yaparlarken, artan yoksulluğun nedenlerini ise dile getirmemektedirler.

Che Guevara'nın çarpıcı bir sözü vardır: “Aç insanların karnını doyurduğum zaman bana kahraman diyorlar. Bunların neden aç olduğunu sorduğumda ise bana komünist diyorlar.”

Açlık ve yoksulluğun temel nedeni özel mülkiyet düzenidir. Sınıfsal eşitsizliklerin sonucu olan yoksulluk, kapitalizmde zenginliklerin büyümesiyle birlikte daha geniş kesimleri içine almaktadır.

Bugün “çalışan yoksul” kavramı artık çoğunluğu ifade etmektedir. Sosyal yardımlar kapitalizmin kendini korumak amaçlı oluşturduğu bir mekanizmadır. İlk örnekleri 16. yüzyılın sonlarına doğru İngiltere’de “yoksul yasaları” olarak görülmüştür.

AKP, Türkiye’de çağ atladık demektedir. Oysa Avrupa ülkelerinde bu sosyal yardımlar çok daha gelişkindir. Buna rağmen Almanya, Fransa gibi kapitalist metropollerde milyonlarca yoksul vardır.

Türkiye’de sosyal yardım desteği özellikle ‘80’li yıllarla birlikte artış göstermiştir. Türkiye kapitalizminin sürelişen krizi, neo-liberal saldırı politikalarıyla faturanın emekçilere yüklenmesi işsizliği ve yoksulluğu derinleştirmiştir. Özelleştirmeler, sömürü koşullarının ağırlaştırılması, ücret ve maaşların düşürülmesi, kamusal alanlarda istihdamın azaltılması, eğitim, sağlık vb. hizmetlerin paralı hale getirilmesi vb. “çalışan yoksul”ların sayısını arttırmıştır. AKP iktidarı döneminde ise bu yoksullaşma çok daha geniş kesimleri içine almıştır. İşçi ve emekçilerin örgütsüzleştirilmesiyle, baskı ve terörle el ele giden bir süreçtir bu. Emekçiler mücadele yolunu tutamadıkları için de yoksullaşmışlar, yardımlara muhtaç hale gelmişlerdir.

Yapılan yardımların önemli bir bölümü göstermeliktir. Ama günümüz koşullarında, iktidardaki partinin dağıttığı

makarna, günlük süt ya da ekmeğin türünden “sadaka” düzeyinde yardımlar dahi emekçiler için önemli hale gelmiş bulunmaktadır.

Dünyada zenginlik, üretim araçlarının gelişmesi sayesinde insanlık tarihi boyunca ulaşmadığı boyutlara ulaşmıştır. Artan bu zenginliğe rağmen açlık ve yoksulluk her geçen gün büyümektedir. Servet ile sefalet arasındaki uçurum alabildiğine derinleşmektedir.

Üretilen zenginliğin paylaşımında düğümlenen bu sorunun çözümü kapitalist düzen altında mümkün değildir. Bizdeki sadaka düzeyindeki sosyal yardımlar bir yana, bazı Avrupa ülkelerinde hâlâ var olan daha ileri sosyal kurumlaşmalarla da bu soruna gerçek ve kalıcı bir çözüm sunulamaz.

Victor Hugo, “Siz yardım edilmiş yoksullar istiyorsunuz, biz ise ortadan kaldırılmış yoksulluk” sözleriyle, sorunu çok özlü bir biçimde ifade etmiştir.

Sermayeye ve bugünkü temsilcisi AKP iktidarına karşı “sınıfa karşı sınıf” bakış açısıyla yükseltilecek mücadelelerle ancak yoksullaşma sürecinin önü kesilebilir, yoksullaşmayı derinleştirecek saldırı politikaları püskürtülebilir. Yoksulluğun tümüyle ortadan kaldırılması ise, üretim araçlarının mülkiyetini tekelinde bulunduran sermaye sınıfının iktidarına son verilmesiyle mümkündür.

Yoksulluk ve sefalette “çağ atladi”

Sermaye devletinin 2019 bütçesi için görüşmeler devam ederken, sömürü ve soygun düzeni gözler önüne seriliyor. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı bütçesi görüşülürken devletin sunduğu sosyal yardımlara ilişkin veriler, yoksulluk ve sefaletin daha da yaygınlaştığını ortaya koydu.

Bütçeden yansıyan bazı veriler şöyle:

-AKP’nin iktidarda olduğu 16 yılda yaklaşık 283 milyar lira sosyal yardım yapıldı. Bu yıl ise 43.4 milyar lira sosyal yardım gerçekleştirilecek.

-Yoksulluk riski altındaki ailelerin eğitim çağındaki çocuklarının okula gönderilmelerini teşvik adı altında verilen “şartlı eğitim yardımından” yılda ortalama 2 milyon 200 bin çocuk yararlanıyor. Bu kapsamda 2003’ten bu yana 6,2 milyar lira ödeme yapıldı.

-65 yaş üstü yaşlılık ve engellilik yardımları kapsamında geçen yıl 1,31 milyon kişiye 5,2 milyar lira, bu yıl 1,33 milyon kişiye 4,1 milyar lira yardım yapıldı.

-Yoksul yurttaşların ücretsiz sağlık hizmeti almasını sağlamak amacıyla 2012 yılından bu yana toplam 42 milyar 886 milyon lira ödeme yapıldı.

-2016’da 2,4 milyon kişiye 199,77 milyon lira, 2017’de 2,7 milyon kişiye 221 milyon lira, 2018 Eylül itibarıyla 2,7 milyon kişiye 263 milyon lira gıda yardımı yapıldı.

-2016’da 21 bin 897 haneye 72,76 milyon lira, 2017’de 26 bin 952 haneye 89,4 milyon lira, bu yıl ise 16 bin 901 haneye 54,1 milyon lira barınma yardımı verildi.

-Geçen yıl “sosyal konut” projesi kapsamında 31 bin 841 konut teslim edildi. (Toplam kaynak miktarı 1 milyar 596 milyon lira.) Bu yıl 33 bin 274 konut teslim edildi. (Toplam kaynak 1 milyar 596 milyon lira.)

-Geçen yıl evde bakım yardımlarından yararlanan 499 bin 737 kişiye 5,72 milyar lira, bu yıl yararlanan 513 bin 276 kişiye de 4,92 milyar lira verildi.

-“Sosyal Yardım Kartı” projesi kapsamında 2 milyon kişiye banka kartı dağıtıldı.

-İlk evlilik yapacak gençler ile ilk kez konut sahibi olacak ailelere devlet desteği veriliyor. Eylül itibarıyla “çeyiz” hesabında 22 bin 106 kişinin 66 milyon 838 bin 43 lirası, konut hesabında da 15 bin 85 kişinin 104 milyon 676 bin 723 lira mevduatı bulunuyor.

Suriyeli göçmen emeği azgınca sömürülüyor

Suriye’de yaklaşık 7 yıldır süren savaşta binlerce insan yaşamını yitirdi, milyonlarca göçe mecbur kaldı. Dünyanın dört bir yanına dağılan ve gittikleri ülkelerde yoğun sömürü, baskı ve ayrımcılıkla karşılaşan Suriyeliler için Türkiye’deki manzara da farklı değil. Ürdün ve Lübnan’la birlikte en çok Suriyeli göçmen alan ülkelerden biri olan Türkiye’de mülteciler toplumun kalıcı bir parçası olmuş durumda.

Meclise bağlı bir kurum olan Kamu Denetçiliği Kurumu’nun yayımladığı “Türkiye’de Suriyeliler” raporu da bunu doğruluyor. Rapora göre 10 yıl sonra sayıları 5 milyona ulaşacağı tahmin edilen Suriyelilerin ülkelerine dönüş yapma olasılıklarının düşük olduğu ifade ediliyor. Ülkeleri darmaduman edilmiş, göç ettikleri ülkeye belli bir oranda uyum sağlamış, çocukları bu ülkede eğitim gören, yaşama burada tutunmuş insanların yıllar sonra tekrar Suriye’ye dönüp baştan başlama olanaklarının çok zayıf olduğu açık.

ILO’nun “Küresel İstihdam Eğilimleri ve Sosyal Görünümü 2015” raporuna göre, Suriyeli sığınmacıların yüzde 56’sı gittikleri ülkelerde günlük, haftalık ve mevsimlik olarak düzensiz işlerde kayıt dışı olarak çalışıyorlar. Türkiye’deki Suriyeliler de genellikle inşaat, tekstil ve imalat sektörlerinde, kadınlar ise ev işlerinde güvencesiz bir şekilde çalışıyorlar.

Kayıt dışı ve geçici karakterinden dolayı “düzensiz emek” olarak nitelenen Suriyeli göçmen emeği, en düşük ücretli ve en genç göçmen emeğini oluşturuyor. Suriyeli işçiler, aynı işi yaptıkları Türkiyeli işçiden daha düşük ücret alırken, kadın işçilerde bu fark daha da açılıyor. Suriyeli kadın işçilerin ücreti, Türkiyeli erkek işçilerin aldığı ücretin ancak yarısı kadar. Yapılan ankete göre, devletten yardım alan Suriyelilerin oranı yalnızca yüzde 3. Yine araştırmaya katılan Suriyeli işçilerin yüzde 79’u sağlık hizmetinden yararlanamıyor. Yüzde 75’inin çocukları eğitime devam edemiyor.

Bugün kamplarda kalan Suriyeli oranı yüzde 6’lara kadar düşmüş durumda. Yani Türkiye’de bulunan 3.4 milyon Suriyelinin yalnızca 265 bin kadarı kamplarda, devlet desteğiyle yaşıyor. Kalan 3 milyondan fazlası kentlerde kendi imkanlarıyla yaşamaya çalışıyor.

Suriyeli çalışanların yalnızca 20 bin 970’i kayıtlı. Bir milyondan fazlası kayıt dışı çalışıyor. Türkiye’de kayıt dışı istihdam oranı yüzde 34’e varmış durumda ve kayıt dışı göçmen işçiler bu oranda belirgin bir yer tutuyor. Kayıt dışı çalıştırılan bir milyon Suriyelinin yüzde 20’si çocuk. Kayıtlı işçilerin aldığı en yüksek ücret asgari ücret seviyesinde. Kayıt dışı çalıştırılanların çoğunluğu günlük 20-25 lira yevmiye alıyor.

Sermayedarlar utanmazca, “ağır işleri Türkler yapmıyor, Suriyeliler yapıyor”, “esnaf için çirak, sanayi için işçi açığı kapandı” diyebiliyorlar. Ya da sermayenin ideologlarından bir akademisyen Suriyeliler için güvenceli ve eşit çalışma koşulları ve ücret istemek yerine farklı bir asgari ücret önerebiliyor ve bunu da “işverenle yapacakları bir sözleşme güvencesiz çalışmalarından daha iyidir” diye savunabiliyor.

“Türk İş Dünyası’nın Türkiye’deki Suriyeliler Konusundaki Görüş Beklentisi ve Önerileri” başlıklı bir araştırmaya göre, çalışanların büyük oranda kayıt altında olduğu orta ve büyük işletmelerin sahipleri, sığınmacıların istihdamı için yasal mevzuatın oluşturulmasını ve işgücünün eğitimden geçmesini istiyor.

Suriyeli işgücünü değerlendirmek

için harekete geçen Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) da, üniversitelerle ortak çalışarak bir kanun taslağı hazırlamış ve bunu hükümete sunmuştu. Sermayenin sadık hizmetkârı hükümet, Suriyeli işçilerin çalışma izni elde etmesine yönelik yasa çıkarmış ve Suriyeli işçiler için bir referans kitapçık hazırlamıştı. Bu kitapçıkta maddeler işçinin kaderini patronun iki dudağı arasında bağlayan bir işleyişe sahip. Buna göre, patron işçiye bir yıllık çalışma izni verebiliyor ve sonraki yıllarda 2 ve 3 yıl daha uzatabiliyor. Suriyeli işçinin süresiz çalışma izni alabilmesi için 8 yıl kesintisiz çalışması gerekiyor. Her şeye boyun eğerek geçen 8 yıllık bir çalışma hayatından sonra patron isterse süresiz çalışma hakkı verilecek. Ayrıca mevsimlik tarım ve hayvancılık sektöründe çalışacak işçiler, çalışma izninden muaf tutulmuş. Yani yarım milyonluk bir göçmen emekçi istihdam eden bu sektörlerde devlet, kayıt dışı çalışmaya onay vermiş. “Geçici koruma sağlanan yabancı işçiler” artık modern fabrikalarda ve büyük işletmelerde de çalışabilecek. Bu ucuz işgücünün büyük sermayenin en büyük isteklerinden biri olduğu biliniyor.

Aynı tezgâhın başında çalışan, aynı mahallede yaşayan, aynı ölümü paylaşan* Suriyeli ve Türkiyeli işçiler, aynı sınıf fertlerini oluşturuyor. Ancak Türkiyeli

işçiler ağırlaşan yaşam koşullarını, artan hayat pahalılığını ve düşen ücretleri Suriyeli emekçilere bağlayabiliyor.

Geçtiğimiz sene dönemin başbakan yardımcısı Veysi Kaynak’ın “Şu anda Kahramanmaraş’ta, Adana’da, Osmaniye’de, Gaziantep’te hatta Ankara’da Ostim’de birçok ilde eğer Suriyeliler olmazsa düz işçilik yapan yok, fabrikalarımız durur” sözleri hem Suriyeli işçilerin yaşadığı emek sömürsünü hem de yaşadıkları çaresizliği istismar ederek ücretleri düşüren fırsatçıları açıkça teşhir ediyor.

Bu gerçekliği döne döne anlatmak, işçilerin birliği temeli üzerinden yükselecek halkların kardeşliğini de yaratacaktır.

* 2016’da en az 100, 2017 yılında en az 88 göçmen işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. 2018 yılında şu ana kadar hayatını kaybeden göçmen işçi sayısı ise en az 90.

Yararlanılan kaynaklar:

Ülkemizde Göçmen İşçilik – CHP Emek Büroları
İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi Suriyeli Göçmen Emeği/İstanbul Tekstil Sektörü Araştırması – Birleşik Metal-İş Sendikası

Suriyeli Sığınmacılar ve Türkiye Ekonomisi – Uluslararası Teknolojik Ekonomik ve Sosyal Araştırmalar Vakfı

Hasta tutsaklar katlediliyor!

AKP iktidarı tutsaklara yönelik düşmanlığını OHAL sonrasında misliyle artırdı. Bugün hapisanelerde gerçekleşen saldırılara "hak ihlali" demek yetersiz kalıyor. Yapılan saldırının karşılığı işkencedir. Sürgünler, ayakta sayım, telefon görüşünde tek mil gibi dayatmalar başlı başına psikolojik bir işkenceyken, bu dayatmalara boyun eğmeyen tutsaklar fiziki işkenceye tabi tutuluyor.

Söz konusu hasta tutsaklar olduğunda, işkence katliama dönüşüyor. Tedavi hakkının engellenmesi türünden saldırılarla sürece yayararak sinsice katletme gerçekleşirken, bugün çok daha açık bir katliam söz konusu.

KOÇER ÖZDAL KATLEDİLDİ, SİSE BİNGÖL KATLEDİLMEME ÇALIŞILYOR

Keleççeli "tedavi" edilen Koçer Özdal 27 Ağustos'ta hastanede yaşamını yitirdi. Beş aydır anjiyo yapılmasını bekleyen Burhan Karatay geçtiğimiz hafta Giresun Hapishanesi'nde kalp krizi geçirerek yaşamını yitirdi.

Sise Bingöl ise yardım yataklıktan 4 yıl

2 ay hapis cezası verilen yaşlı bir tutsak. Yaşıyla beraber var olan rahatsızlıkları da artmış durumda. Sise Bingöl de hastaneye ya götürülmüyor, ya da hastane sevki işkenceye dönüştüğü için hastaneye gitmek istemiyor. Oluşturulan kamuoyu basıncıyla hastaneye kaldırıldı. Ne var ki serbest bırakılmayarak yeniden hapis-haneye götürüldü. AKP iktidarı katlettiği hasta tutsaklar listesine Sise Bingöl'ü de

eklemeye çalışıyor.

AÇIK KATLIAMA RAĞMEN AKP YALANLARI

AKP hasta tutsakları açıktan katletmeye çalışırken, yalan söylemekten de zerrece utanmıyor. Meclis Genel Kurulu'nda HDP'nin hasta mahpusların durumuyla ilgili araştırma komisyonu kurulması önermesine karşı, AKP Hatay

Milletvekili Hüseyin Yayman, Koçer Özdal'ın tedaviyi reddettiği gibi bir yalan söyledi. Yayman pişkince Adli Tıp Kurumu (ATK) verilerine göre 256 hasta mahpus olduğunu da öne sürdü.

Yayman, tutsakların ATK bir yana hastaneye bile kamuoyu basıncı olmadan götürülmediğini ve ATK'nın da ölmek üzere olan bir hasta tutsağa bile "hapiste kalabilir" raporu verdiğini çok iyi biliyor. Buna rağmen AKP ve MHP tedavilerin engellenmesi yönünde oy kullandılar. Hem de pişkince yalanlar eşliğinde.

Bugün hasta tutsakların serbest bırakılması bir yana, hastaneye götürülmesi bile kamuoyu basıncıyla gerçekleşiyor. Burhan Karatay kalp krizi geçirerek yaşamını yitirmeden önce anjiyo yapılması gerekiyordu, beş ay boyunca götürülmedi. Hasta bir insanın ameliyatı bile kamuoyu basıncıyla gerçekleşiyor. Karatay'ın yaşamını yitirmesinde onun için kamuoyu oluşturulamamasının payı var.

Sözün özü, hasta tutsak katliamlarını engellemek için dışarının sessizliğini bozmak gerekiyor.

Saray rejiminin en büyük korkularından biri, biat etmeyen gazetecilerin bazı gerçekleri dile getirme konusunda ısrarcı olmalarıdır. Gazete patronlarına baskı yaparak birçok gazeteciye işten atıran AKP şefi, vaazlarında isim vererek birçok gazeteciye saldırdı, dolaysız bir şekilde hedef gösterdi. Kaba şiddetten satın almaya kadar pek çok yöntemle başvuran iktidar, devletin de imkanlarını kullanarak medyanın %90'ından fazlasını ele geçirdi. Yani Türkiye'de medya, tarihinin hiçbir döneminde bu kadar kepaze bir duruma düşürülmemiştir.

Burjuva medya ele geçirilip "tek sesli" bir beslemeler korosu haline getirilince, saray rejimi hışımıyla sosyal medyaya saldırdı. Sosyal medyada "ak troller" diye anılan binlerce kişiden oluşan bir tetikçiler güruhu kullanan iktidar, sosyal medya paylaşımlarını takip etmek için de özel ekipler oluşturdu. İktidarın istemediği bir satırlık yazı paylaşanların evleri gece yarısından sonra kolluk kuvvetleri tarafından basılmaya başladı. Halen bini aşkın kişi sosyal medya paylaşımlarından dolayı hapiste yatıyor.

Zorbalıkta sınır tanımayan iktida-

Dikta rejimin medya politikası: Yandaş besle, muhalifi hapset!

rın yıldırma politikası, sosyal medyada paylaşım yapanları terörize etti. Birçok insan sosyal medya hesaplarını kapattı ya da paylaşım yapamaz duruma düşürüldü. Bu yıldırma politikasının yarattığı sonuçlar, Oxford Üniversitesi Reuters Gazetecilik Çalışmaları Enstitüsü tarafından "2018 Türkiye Dijital Haber Raporu" ile kayıt altına alındı.

5 kitadan 37 ülkede yapılan bu araştırma, internete siyasi görüşünü açıklamaktan en çok korkanların Türkiyeliler olduğunu gösterdi. Araştırmaya katılan Türkiyelilerin %65'i siyasi paylaşımından çekindiklerini ifade ediyorlar.

Yandaş beslemeler medyasının yalan/asparagas/çarpıtma/uydurma yazıları haber/yorum diye yutturmasına itibar etmeyen muhalif kesimler sosyal medyada aktifti. 2013 Haziran Direnişi bu durumu daha da pekiştirmişti. AKP rejimi Haziran Direnişi'ne ne kadar kin

beslediyse, sosyal medyadan da o kadar korktu ve nefret etti. Bu histerik haliyle sosyal medya kullanıcılarına saldıran iktidar, yarattığı korku iklimiyle kullanıcıların %65'ini susturmuştu.

Tek adama dayalı dikta rejim MHP'nin suç ortaklığı ile Perinçekçi dalkavukların katkılarıyla medyayı ele geçirmeye muvaffak oldu. Muhalif sesleri medyanın dışına attı. Sol/sosyalist yayınlar haricinde iki-üç gazete ile bir-iki TV kanalı dışında saray rejimine muhalefet eden ses kalmadı medyada.

Yandaş/borazan medya, 7/24 ilkesiz, kaba, ahlaksız, riyakar yayın çizgisiyle toplumu taciz ediyor. Tek kuralı saray rejimine yaranmak olan bu medyanın toplum nezdindeki saygınlığı günden güne dibe vuruyor.

Sözünü ettiğimiz Oxford Üniversitesi'nin araştırmasına göre, Türkiye'de medyaya güven düzenli bir düşüş gösteriyor. Araştırmaya göre habere güven

konusunda Türkiye 37 ülke arasında 27. sırada yer aldı. Habere güvenenlerin oranı sadece yüzde %38. Güvenmeyenlerin oranı ise yüzde %40 olurken, geriye kalan %22'lik kesim 'çekimser' olduğunu belirtiyor.

Saray rejimi, bazı istisnalar dışında medyayı ele geçirmeyi başarmış. Muhalif gazetecilerin çoğunu işten attırmaya muvaffak olmuş. Devletin şiddet aygıtını kullanarak sosyal medya kullanıcılarını terörize edebilmiş görünüyor. Ancak tüm bunlar saray rejimine biat etmiş 'besleme gazeteci tipi'nin toplumun büyük bir kesimi nezdinde deşifre olmasının engel olamamış.

İktidarın borazanlığından öte bir işlevi kalmadığı için medyaya duyulan güven, saray rejimine duyulan güven anlamına da geliyor. Gerçekte bu %38'lik kesimin bir kısmı medyaya değil saraya biat edenlerden oluşuyor. Bu tablo dinci-faşist koalisyona dayanan saray rejimine duyulan güvenin sınırlarını da gösteriyor. Bu rejimin toplumun büyük çoğunluğu nezdinde gayri meşru olduğu Oxford Üniversitesi'nin araştırmasıyla bir kez daha teyit edilmiş oldu.

Çocuklarımızın yolunu gözleyenler

Hapishaneleri dolduran, elleri açık sokakların köşe başlarını tutan çocuklar...

Yersiz yurtsuz, aç ve açıkta kalanlar...

İster sokaklarda isterse başlarını sokacak evlerde dövülen, aşağılanan, acımasız hayatın içindeki ailelerin insafına bırakılan, istismar edilen çocuklar, bu toplumun çocukları!

Diyarbakır'da babaları tarafından cinsel istimara uğrayan...

Urfa-Harran'da pamuk yığını içinde hayatını kaybeden...

Siirt'te zırlı polis aracının çarpması sonucu ölen...

Kütahya'da temizliğe giden annelerinin yokluğunda sobadan zehirlenen...

Şırnak T Tipinde şiddete maruz kalan...

Yaşamak için topraklarındaki savaştan kaçıp göç yollarında yiten...

Göç ettikleri topraklarda kimliği olmadığı gerekçesiyle muayene edilmeyip ölüme terk edilen...

Elinden oyuncacı alınıp gelin edilen...

Oyuncak yerine mayın tutan, yarım kalan çocuklar...

Türkiye'nin de taraf olduğu Birleşmiş Milletler 20 Kasım'ı "Dünya Çocuk Hakları" günü olarak kabul ediyor. 20 Kasım 1959'da Cenevre Çocuk Hakları Bildirisinin güncellenerek oluşturulduğu BM Çocuk Hakları Bildirisi, 20 Kasım 1989'da daha da genişletilip BM Çocuk Haklarına Dair Sözleşmeye dönüştürüldü. Sözleşmede, cinsiyetlerine, dinlerine, etnik kökenlerine bakılmaksızın bütün çocukların yaşama hakkı, eksiksiz biçimde gelişme hakkı, zararlı etkilerden, istismar ve sömürüden korunma hakkı, aile, kültür ve sosyal yaşama eksiksiz katılma hakları-

dan bahsediliyor.

Oysa ki bu düzende insanın yaşaması için gerekli tüm ihtiyaçlar parayla satılıyor. Bu ihtiyaçları karşılayan üretim araçları bir avuç asalağın özel mülkiyetindeyken, bundan mahrum kalanların çocuk olmaya dahi hakkı bulunmuyor.

Çocuk hakları da bir insan hakları meselesidir. Bildirilerde, sözleşmelerde her insanın, çocuğun "kutsal yaşam" hakkından bahsedilir fakat yaşamak için gerekli yiyecek, giyecek, barınma ihtiyaçlarının parayla satıldığı kapitalist düzende, yoksulların ve çocuklarının yaşam şansı olmaz.

Her insanın "insan" olduğu için doğuştan sahip olduğu haklar olarak bahsedilen sağlık hakkına somut bir örnek:

Antalya'da yaşayan Suriyeli bir ailenin 7 yaşındaki oğluna bu hak tanınmadı. Dört hastane gezdirilen ve kimliksiz olduğu için muayenesi reddedilen Suriyeli çocuk ölüme terk edildi.

Peki, çocuklarını çalıştırmak zorunda kalan aileler oldukça çocuğun eğitim hakkını kullanabilmesinden bahsedilebilir mi? Mevcut düzen sömürü üzerine kuruluyken, sömürülmeme hakkı hangi temelde işletilebilir? Çocuk işçiliğe hayır deyip "çırak" adı altında çocuk emeğinin sömürüsü yaygınlaştırılırken, bu "hak" da kâğıt üzerinde kalmaya mahkumdur.

Sömürüye, savaşlara, baştan ayağa istismara dayalı bu düzenin en koyu karanlığında çocuklar kalıyor. Çocuklarımızın yollarında türlü hastalıklar, işsizlik, açlık, savaşlar, polis copları, hapishane

kapıları sıra bekliyor.

Zorunluluk tam da burada beliriyor. Çocuk haklarının, bir bütünüyle insan haklarının ihlal edilmemesi için insanın insan tarafından sömürüsüne son verilmelidir. İstismarın kaynağına yönelinmelidir.

EKİM DEVRİMİ 101. YILINDA!

Sosyalist Ekim Devrimi 101. yılında, çocuklarımıza ve tüm insanlığa eşit, özgür, insanca bir yaşamın mümkün olduğunu gösteriyor. 1917 yılında gerçekleştirilen devrimle sosyalist toplumu kurma yolunda pek çok adım atıldı. Devrimle oluşturulan Sovyetlerde çocuk sağlığı anne sağlığıyla birlikte daha baştan korunmaya alındı. Annelik bakımı kurumsal olarak ücretsiz gerçekleştirildi. Her yerde ücretsiz kreşler, çocuk kulüpleri, yuvaları açıldı. Her çocuk ücretsiz eğitim hakkına erişti. Çocukların kendilerini geliştirmeleri için spor ve kültürel faaliyet yürütülecekleri merkezler açıldı. Çocuk işçilik yasaklandı. Bir bütün olarak çocukların bakımı ve eğitimi toplumsallaştırıldı.

Kapitalizmin insanlık dışı bir yaşamı dayattığı milyonların önünde bu sisteme başkaldırmak, bu sistemi yıkmak bir zorunluluk olarak beliriyor. Bu tarihsel adımı gerçekleştiren deneyim ve mücadelelerin ışığında, yine şairin dediği gibi çocuklarımızın yollarında sosyalizm, komünizm sıra bekliyor!

"Göçmen yardımları sadece göçmenlere mi gidiyor?"

Avrupa Birliği'nin (AB) mali durumunu denetlemekle yükümlü olan Avrupa Denetçiler Mahkemesi, AB'nin Türkiye'ye mülteciler için gönderdiği fonlarla ilgili hazırladığı raporda Türkiye'ye verilen 3 milyar avroluk yardımın ilk kısmı olarak gönderilen 1,1 milyar avronun kullanımını inceledi.

AB'nin mültecilere yardım kapsamında Türkiye'ye verdiği 1,1 milyar avronun kullanımını inceleyen heyet, bu-

nunla ilgili verilerin kendileriyle paylaşılmadığını belirterek paranın tamamen göçmenler için kullanılıp kullanılmadığını bilmediklerini söyledi.

Bu parayla hayata geçirilen projelerin iyi koordine edilemediği ve yarısının amacına ulaşamadığı belirtilen raporda, Türkiye'deki yetkililerin 'veri koruma kalkanı' gerekçesiyle yardımlardan faydalanan kişileri ve aldıkları yardımı paylaşmadığı aktarıldı.

Raporu hazırlayanlar içinde bulunan Bettina Jakobsen, AFP haber ajansına konuşarak "Paranın mültecilere gittiğini görüyoruz ancak tüm paranın oraya gittiğini kesin olarak söyleyemiyoruz" dedi. Jakobsen ayrıca üç yıldır talep ettikleri belgelere ulaşamadıklarını söyledi. Raporda istenen verilerin elde edilebilmesi için Avrupa Komisyonu'nun Türkiye'ye baskı yapması tavsiyesinde bulunuldu.

*19 Kasım 2009'da polis kurşunuyla katledilen
TKİP militanı Alaattin Karadağ'ı
saygıyla anıyoruz...*

**Devrim ve
sosyalizm
mücadelemizde yaşıyor!**

Alaattin Karadağ ÖLÜMSÜZDÜR!